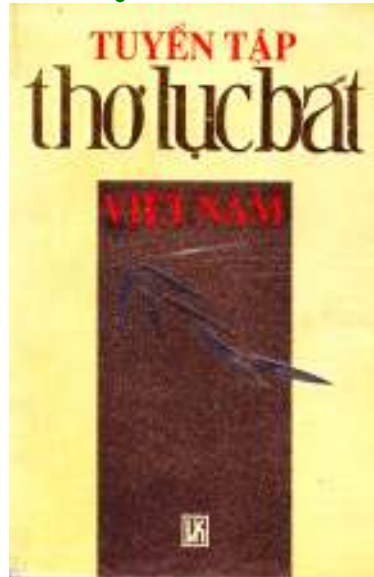


TUYỂN
TẬP
THƠ LỤC BÁT
VIỆT NAM



NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HOÁ
1994

TUYỂN TẬP THƠ LỤC BÁT VIỆT NAM
(In lần thứ hai có sửa chữa)
145 TÁC GIẢ

*

ban tuyển chọn: **QUANG HUY**
NGUYỄN BÙI VỢI
VÕ VĂN TRỰC
bìa: **VĂN SÁNG**
trình bày sách: **TRỊNH CHÁN NAM**
sửa bản in: **BÙI TRỌNG VĂN**
tranh phụ bản: **TÔ LIÊN**

LỜI NÓI ĐẦU

Các bạn đang có trong tay *Tuyển Tập Thơ Lục Bát Việt Nam*. Công việc tuyển chọn được tiến hành trong suốt năm 1993. Chúng tôi đã đọc ngót năm nghìn bài thơ được đăng báo và in sách từ trước đến nay cùng gần một vạn bài thơ phần lớn chưa công bố bao giờ từ khắp miền đất nước gửi tới.

Phạm vi tuyển chọn là từ *Truyện Kiều* viết từ đầu thế kỷ 19 đến bài của tác giả trẻ vừa xuất hiện vào tháng cuối cùng của năm 1993.

Sau bao nỗi nhọc nhằn, công trình tuyển chọn một cách thực sự khách quan và vô tư này được ra mắt bạn đọc với 166 bài thơ của 145 tác giả. Có 5 tác giả được chọn 2 bài, 5 tác giả được chọn 3 bài và 3 tác giả được chọn 7 bài.

Thơ lục bát là thể thơ dễ làm nhưng rất khó hay. Nó đi cheo leo trên một sợi dây vô hình giữa một bên là thi phẩm làm rung động lòng người và một bên là bài về thô thiển.

Cái hay của thơ lục bát là hồn thơ lay cảm ở vần điệu, ở âm hưởng, ở cái duyên kỳ ngộ, ở sự xuất thần, ở phía sau câu thơ và dưới từng chữ, từng lời, thật là khó tả. Nó là loại thơ mang hồn thiêng dân tộc đã làm một cuộc chạy tiếp sức truyền thống từ ca dao, đến Nguyễn Du và mãi đến tận hôm nay không gì phai mờ được trong sự hứng thú của một công chúng phức tạp và rộng lớn.

Tuyển tập thơ đã chú ý tới mọi giọng điệu và phong cách lục bát (trừ những bài thơ biến thể, những bài thơ phá bỏ những niêm luật cổ điển đã được hàng triệu người thừa nhận).

Trong tuyển tập, bên cạnh bài của những thi sĩ lão luyện còn có nhiều bài của những người mà bạn đọc rất ngỡ về tên tuổi. Tất cả những bài thơ ấy đã được chọn bình đẳng và phải hay, theo quan niệm của chúng tôi.

Tuyển tập này hoàn toàn không đánh giá tài năng của các nhà thơ mà chỉ nhìn nhận riêng về thành tựu lục bát của họ.

Chúng tôi đã làm hết sức mình và nhất quyết chỉ chọn một tiêu chí *chất lượng thơ*. Không nể nang bất cứ một trường hợp nào.

Tuy nhiên tâm sức, thời gian và tư liệu có hạn, chắc còn bỏ sót một số bài đáng được chọn. Và đã không tránh khỏi đã chọn phải một số bài chưa đáng có mặt trong tuyển tập. Hy vọng chỉ có khoảng 25 bài thơ chưa vừa ý các bạn, thì đó cũng là may lắm rồi. Bởi vì 85% số bài thơ của tuyển tập là xứng đáng.

Mong có dịp được bớt đi 25 bài thơ đó để thêm vào nhiều bài thơ hay trong lần tái bản sau.

Xin nhường lời bình xét cuối cùng cho *Bạn Đọc* quý mến và cho *Thời Gian*.

Hà Nội, đầu năm 1994

NHỮNG NGƯỜI TUYỂN CHỌN

Á NAM TRẦN TUẤN KHẢI

KHUÊ VỌNG TÌNH

(Trích)

... Cánh hồng bay bổng tuyệt vời
Ngọn đèn hiu hắt canh dài buồn tênh !
Kể sao cho xiết tâm tình
Bể sâu muôn trượng, trời xanh mấy lần.
Ve thu, cuộc hạ, mưa xuân
Cảnh sầu theo đuổi phong trần cùng ai ?
Đã toan nương cửa Phật đài
Mượn tay té độ vớt người trầm luân
Chỉ e duyên kiếp nợ nần
Trăm năm chỉ Tấn tở Tần ai mang ?
Cũng toan trời bể ngang tàng
Cao bay xa chạy đập toang cõi phiền
Chỉ e chút phận thuyền quyên
Chữ tài đã kém, chữ tiền lại thua
Ngập ngừng trước đấng sau đo
Cờ đương bí nước ai dò cho ra
Châu Hồng một giọt máu sa
Niềm thương nổi nhớ biết là có nguôi.

BẢNG SƠN

NỬA ĐÊM CHỢT THỨC

Đèn lay nghe gió trở mình
Tiếng ma loạt xoạt gọi tình ngoài cây
Nửa đêm là phút đầu ngày
Lá rung sương lạnh, người gầy cùng đêm.

BẢNG VIỆT

ĐỌC LẠI NGUYỄN DU

Quá khuya – chợt thấy mình già
Nhìn ra cửa sổ mưa sa kín trời.
Một đời gọi mãi : Người ơi !
Một đời khát vọng một đời bồng bênh.
Mê say là chuyện đã đành
Biết đâu tình lại, nhân tình trắng phau !
Áo com se sắt mái đầu
Thương nhau mà giận, ghét nhau mà buồn !

Rạc rài chút phận văn chương
Cao sang nhoè lẫn tâm thường, ngân ngơ...
1993

BÉ KIẾN QUỐC

ĐUỐC LÁ DỪA

Một lần nào đó trong mơ
Gặp người cầm đuốc lá dừa dẫn đi
Lặng im chẳng nói năng gì
Phùng phùng lửa có điều chi giấu mình...

Một lần nào đó, dòng kênh

Chiếc xuồng máy rẽ lục bình đêm mưa
Một người đứng mãi bên bờ
Giơ cao cây đuốc lá dừa dỗi theo...

Một lần nào đó, xóm nghèo
Về thăm, làng hứa thương yêu trọn đời
Rồi ta đi, rồi ta vui,
Rồi ta quên... Dòng nước trôi xa mình...

Và cầu ván đã long đình
Loi thoi so đũa bờ kênh lệch hàng
Và bao lời hẹn lữ làng
Gió lùa đã tước liếp bàng nắng mưa...

Một lần nào đó trong mơ
Cầu sao được đuốc lá dừa lại soi...

1988-1992

BÍCH KHÊ

HUẾ ĐA TÌNH

Thu về lạnh sắc tà dương
Hoàng cung chùng đã hơi hương bay đờn
Thuận An khuất bóng hoàng hôn
Gió bao giờ thổi lại hồn tràng giang
Nơi đây rụng đỏ lá vàng
Lãng vua xa lắm, dậm đàng nhạt xanh
Dòng Hương in gái nguyên lành
Lá thuyền du khách thanh thanh tiếng đờn
Vỹ Dạ thôn, Vỹ Dạ thôn
Biếc che cần trúc không buồn mà say
Non xa trắng đã tròn đây
Em ơi để mặc lòng ngậy lên mùa...

BIÊN HỒ

*Kính tặng nhà thơ Huy Cận
(nhân buổi nghe nhà thơ Huy Cận nói chuyện)*

Van anh đừng nói anh ơi !
Lặng im với cỏ với trời thực hư
Để em hôn đôi tương tư
Để em hát những lời ru êm đềm
Để em chuyện với sao đêm
Chuyện cùng gió đại, trăng mềm, sương khuya
Để em si, mộng, cuồng, mê
Cái thời anh đến vụng về thắm sâu
Ru em, em có ngủ đâu
Em nằm đếm những “trái sầu rụng rơi”.

Anh đừng nói nữa anh ơi
Để cho vũ trụ hát lời ngàn xưa.
1993

BÙI CHÍ VINH

SỰ TÍCH CỘT THU LÔI

Không hề cháy thịt cháy da
Vậy mà thân thể tan ra dễ dàng
Lặng yên hết hệ tuần hoàn
Chỉ còn lại giữa trần gian hai người
Chỉ nghe môi thật là môi
Mắt thật là mắt có lời bên trong
Đáng gì cái lạnh mùa đông
Gió càng mang rét càng hồng má thêm
Một người nhỏ nhẹ : xung em
Mở đầu tiếng sét có tên “ái tình”
Bầu trời đột ngọt bình minh
Chôn chân anh đứng một mình... thu lôi !
1986

BÙI GIÁNG

MẮT BUỒN

Bỏ trắng gió lại cho đời
Bỏ ngang ngựa sóng giữa lời hẹn hoa

Bỏ người yêu, bỏ bóng ma
Bỏ hình hài của tiên nga trên trời
Bây giờ riêng đối diện tôi
Còn hai con mắt khóc người một con.

BÙI HẠNH CẦN

HẸN

Hẹn hò nửa phút đơn sai
Tiêu tan hết nhẫn mười hai tháng thề
Thử làm lạc bước cung mê
Người không tới nữa, tôi về gặp tôi.

BÙI NGUYỄN NGỌC

LỜI RU HÀI CỐT NGỦ TRÊN LƯNG

Bao năm ngủ dưới đất sâu
Giờ xin ngủ tiếp dưới bầu trời xanh
Đường xa ru giấc gập ghềnh
Sườn non dằng dặc bông bênh mây trôi
Ước gì mây đỡ làm nôi
Gió đưa làm quạt sông trôi lặng thềm
Để bạn yên giấc ngàn năm
Lời ru xin tặng khúc nằm trên lưng
Lại đi qua lại cánh rừng
Một thời binh lửa đã từng đọ nhau
Suối sâu ru giấc qua cầu
Nửa mây nửa nước nửa sầu phong rêu
Sườn non giấc ngủ cheo leo
Giấc qua chợ Huyện eo sèo cá cua
Qua rồi vất vả ngày xưa
Bom rung bom giạt nắng mưa một thời
Chiến tranh cũng đã qua rồi
Con sông bên lở bên bồi còn đây
Bạn ơi xin ngủ giấc say
Xương gầy trên tấm lưng gầy có đau ?

Ngày mai bạn tới đất sâu
Chẳng còn đợi bạn dưới màu trời xanh.

BÙI VĂN TRỌNG CƯỜNG

TRUYỀN THUYẾT LOA THÀNH

Giá không có nô Kim Quy
Thục Vương lên tận biên thủy so grom,
Giá không đẹp thể My Nương
Làm sao Trọng Thủy nhớ đường sang đây.

Loa Thành xoắn vỏ ốc dày
Bên trong gan ruột phô bày hớ hênh.
Tội tình hai mái đầu xanh
Thương nhau quên khuấy lữ thành cản ngăn.

Lẽ nào huyền thoại xa xăm ?
Mà nay trai ngọc đang cầm trên tay
Cổ Loa giếng vẫn trong đây
Mây như lông ngỗng còn bay ngang trời.
Thành xưa hoá khói sương rồi
Móng xưa còn lút tim người hôm nay.

CAO XUÂN SƠN

KHÓC ÔNG NỘI

Phải vì không đợi không chờ
Mà tin đau đến bất ngờ ông ơi !

Cháu về đây chẳng kịp rồi
Bàn thờ ông đã một trời khói nhang
Từ tay mẹ cháu, khăn tang
Một vòng lạnh toát thắt ngang mái đầu
Sân nhà oà trận mưa mau
Nhòa đôi mắt cháu một màu hư không
Chập chờn... kia bóng hình ông

Tóc râu phơ phất trắng lồng sắc mây.

Nhớ từ lẫm chẫm thơ ngây
Thềm kia ông dất võng này ông đưa
Cha ra trận, mẹ cày bừa
Ông vừa thay mẹ, ông vừa thay cha
Giặc đem bom dội quê nhà
Ông theo cháu hết trường xa lớp gần
Mũ rơm ông bện bao lần
Dựng hầm, tre dẫn mỗi tuần bao cây
Đêm hè quạt rã hai tay
Lời ru ông thức, cháu đây giấc hoa.

...

Lui cui mẹ cháu ở nhà
Đưa ông cả xóm góp hoa kết vòng
Cháu về, nhà đã vắng không
Nhìn gương mặt mẹ mà lòng quặn đau
Sân nhà òa trận mưa mau
Nhòa đôi mắt cháu một màu hư không...

10.1987

CHÉ LAN VIÊN

Ở ĐÂY

Ở đây không phải Đào Nguyên
Ngón son không trở lối thuyền lãng du
Lưu Lang ví có thăm dò
Rặng cây trước mắt che mờ màu hoa
Ngõ xưa năm tháng trắng tà
Khuất cây thương nhớ ấy là lãng quên.

Ở đây không phải Đào Nguyên
Khóm đầu tre trúc xanh phiến thế gian
Bóng tiên dù gặp Lưu Lang
Bướm kia đã chết, dậm đàn đã xa
Mộng tan theo một tiếng gà

Tĩnh đôi mắt khóc đâu là Đào Nguyên ?

An Xuân, 23.12.1946

CHU HOẠCH

CHIỀU

Chiều như đám cháy trong không
Cháy xong ngọn nắng cuối cùng rồi thôi

Chiều trong cây đứng đá ngời
Chiều trong lá biếc đang trôi giữa dòng

Chiều như đám cháy trong không
Cháy xong ngọn nắng cuối cùng rồi... trăng.

1985

CHU MẠNH TRINH

HƯƠNG SƠN HÀNH TRÌNH

Hương Sơn là thú thanh tao
Những là nay ước mai ao mấy lần
Thanh bình gặp hội du xuân
Én oanh nô nức, xa gần đua nhau
Thuận dòng ngàn liễu, cung dâu
Một thuyền đàn sách, lưng bầu gió trắng
Buồm lan nhẹ gánh lâng lâng
Hay đâu mượn gió gác Đàng đưa duyên
Giang sơn thì vẫn người quen
Đạo chơi Châu Phố, xuôi miền Đục Khê
Chiêng vàng bóng gác non tê
Dừng chèo ướm hỏi lối về chùa Trong
Lần khe Yến Vỹ đi vòng
Bốn bề bát ngát xa trông lạ nường
Giữa dòng đáy nước lồng gương
Mượn chèo ngư phủ đưa đường Đào Nguyên
Lạ cho vừa bén màu thiên

Mà trăm nảo với nghìn phiến sạch không
Bầu trời man mác xa trông
Biết đâu nước Nhược non Bồng là đâu ?
Cỏ cây xanh ngắt một màu
Yết thần Vạn Tuế, lên lầu Ngũ Doanh
Nhác trông sơn thủy hữu tình
Bút thần khôn vẽ bức tranh nào bằng
Chung quanh những núi cùng rừng
Đông Ông một dải ngang lưng non Bà
Núi Xôi, núi Oản, núi Gà
Núi con Voi Phục bày ra bên cầu
Nào ông Sào Phủ đi đâu
Hang sâu còn vết dất trâu rõ ràng
Tiếng đâu vắng vắng chuông vàng
Khói đâu nghi ngút mùi nhang Thiên Trù...

DIỆP MINH TUYỀN

ĐÊM TRĂNG BÊN MỘ HÀN MẶC TỬ

Một đôi, một biển, một trăng
Một Hàn Mặc Tử vĩnh hằng nằm đây
Một tôi nay viếng chốn này
Một tim, một óc... từng say thơ vàng
Bạc tình một kiếp thi nhân
Bạc duyên bạc số bạc thân xác người
Một xưa đen bạc cuộc đời
Một nay hết bạc chẳng tôi với tình
Người nằm đây với một mình
Tôi thăm người với lặng thinh nỗi buồn
Một dòng suối một trăng non
Một tuôn xuống bể một tuôn lên đời
Một tràn xuống với hồn tôi
Thành bài thơ nhỏ dâng Người hôm nay.

2.1990

ĐẶNG NGUYỆT ANH

NẾU ANH BIẾT ĐƯỢC

Nếu anh biết được... chiều nay
Gió từ đâu đến thổi gầy nhành mai
Một đời gió có vì ai
Xô nghiêng chiều tím ra ngoài hoàng hôn.

DIÊN NGỌC PHÁCH

LƯỢM

Ngàn xưa trút sạch... lâu rồi
Tôi làm tôi của khóc cười thực... hư...
Thật mình sao cứ hình như
Giọt tin rơi rụng, giọt ngờ thoáng bay
Cái vui riêng của hôm nay
Mà sâu nhân thế từ ngày sơ sinh.
Được như hạt táo sân đình
Tôi về lượm hết nhân tình học gieo.

Thu 1991

ĐINH NAM KHƯƠNG (*)

VỀ THĂM MẸ

Con về thăm mẹ chiều đông
Bếp chưa lên khói, mẹ không có nhà
Mình con thơ thân vào ra
Trời đang yên vậy bỗng nhòa mưa rơi
Chum tương mẹ đã đầy rồi
Nón mê xưa đứng nay ngồi dầm mưa
Áo tôi qua buổi cày bừa
Giờ còn lũn cùn khoát hờ người rơm
Đàn gà mới nở vàng ươm
Vào ra quanh một cái nơm không vành
Bất ngờ rụng ở trên cành
Trái na cuối vụ mẹ dành phần con
Nghẹn ngào thương mẹ nhiều hơn...

Rung rung từ chuyện giàn đơn thường ngày

.....
(* ở bản in lần đầu, chúng tôi ghi nhầm tên tác giả. Xin tác giả và bạn đọc thứ lỗi.
(BBT)

ĐINH PHẠM THÁI

MAI SAU

Em ơi chiều đã muộn rồi
Hoàng hôn xin tím một trời biệt nhau
Chỉ là cát bụi mà đau
Nói chi muôn triệu tình cầu chơi vơi
Ước mai sau nước mắt trời
Lại buông hai giọt ra đời hai ta.

ĐỖ HUY CHÍ

NHỊP CẦU TRẺ CON

Ước gì trở lại ngày xưa
Ta về thăm lại ngày chưa biết gì
Cái thời bỏ túi viên bi
Đã cho em đấy, có khi lại đòi.

Em và bè bạn và tôi
Mặt trăng có mắt mặt trời có râu
Trẻ con, nào sá gì đâu
Trẻ con, đâu cũng là cầu sang chơi.

Bây giờ thôi, lớn cả rồi
Thành em, thành bạn, thành tôi bây giờ
Cùng chung một tuổi ngây thơ
Nào ai biết... có ai ngờ... mai sau.

Vui thì rộng buồn thì sâu
Bàn chân đặt lại nhịp cầu đong đưa

Nói ngày nay với ngày xưa
Biết rồi lại nói vẫn chưa biết gì.

ĐỖ QUANG HUỲNH

CHỊ TÔI

Một đời im lặng nuôi con
Chị tôi – cây đứng đầu non thu về
Mộ anh cỏ biếc chiều quê
Âm thầm chị gánh lời thề ngày yêu
Sông đời ghềnh thác gieo neo
Thuyền yêu thương chị chổng chèo lẻ loi
Nhà nghèo mưa ướt vành nôi
Mưa lòng chị - ướt cả lời ru con
Hoa đào chúm chím môi son
Gió xuân thổi chị mơn mủn tuổi xuân
Tháng giêng xanh giậu cúc tần
Bốn mươi – tóc chị voi dần sợi đen
Heo may hiu hắt ngọn đèn
Chị thao thức với thân quen bóng mình
Hội chèo nghiêng ngả sân đình
Lặng trong câu hát chuyện tình chị tôi.

1992

ĐỖ THUẬN

DÁNG MẸ

Chênh vênh chín nhịp cầu vòng
Nẻo đường lội, quăng đê vòng sớm khuya
Cơn giông đồ sập chiều hè
 Gian lều chợ, mảnh tơi che chỗ ngồi
Không gian trắng xoá cả rồi
Chỉ còn dáng mẹ giữa trời. Và mưa...

ĐỖ TRUNG LAI

TÔI RU CON GÁI TÔI

À ơi con ngủ cho ngoan
Đắp chăn rồi bố mắc màn cho con
Nửa đời nước nước non non
Con vừa một tuổi bố tròn bốn mươi
Nửa đời đi ngược về xuôi,
Đêm nay bố ngắm con cười trong mơ.
Môi hồng, răng trắng, tóc tơ,
Bố cho máu đỏ, mẹ cho hình hài
Giời cho tính nết sau này,
Cầu cho con những khéo tay, dịu dàng
Trong đêm con thở nhẹ nhàng,
Cầu cho con khỏi bản hàn mai sau.
À ơi con ngủ cho lâu,
Cầu cho con chẳng một câu lụy người.

À ơi thân gái ở đời,
Những nơi tục lụy con thời tránh xa.
“Thiện căn ở tại lòng ta”
Mạnh hơn lẽ quỷ lời ma dọc đường
À ơi thương đến là thương
Cầu cho thánh thiện dẫn đường con đi
Đừng ham ngũ sắc làm chi,
Trời xanh muôn thuở có gì cũ đâu.
Đò đây, phà rộng, sông sâu
Có qua thì lúc bạc đầu hãy qua.
Yêu thơ cùng với yêu hoa
Cũng đừng yêu quá như là bố yêu.
Ở nhà biết vá biết khâu,
Ra đường kẻ gheo người trâu mặc người.

À ơi thân gửi ở đời,
Cổ kim châu cũng quý người thủy chung
Câu rằng, chị ngã em nâng
Là qua hết được mọi vùng khó qua.
Đi cùng con lúc tuổi hoa,
Đời người ngắn lắm, bố già đến nơi !
Nay mai trời gọi lên trời

Cũng là đã có mấy lời ru con
À oi máu đỏ như son,
Mai sau con lớn con còn nhớ chăng ?
Xuân Canh Ngọ 1990

ĐỒNG ĐỨC BỒN

CHĂN TRÂU ĐÓT LỬA

Chăn trâu đốt lửa trên đồng
Rạ rom thì ít, gió đông thì nhiều
Mãi mê đuổi một con điều
Củ khoai nướng để cả chiều thành tro.

HẢI KỲ

TÔI VÀ EM VỚI THIÊN AN

Tặng Th.H.

Thông xanh huyền hoặc thông xanh
Như em huyền hoặc với anh giữa rừng
Gió chùng như cũng trẻ trung
Cứ mang phần mịn mà tung với trời
Đi cùng anh nhé, em ơi
Mà nghe thông hát suối đời Thiên An
Thông xanh như cũng mơ màng
Câu thơ em rắc phần vàng gió bay
Chao ôi ! Cây nối liền cây
Người sao chẳng biết cầm tay với người
Giữa rừng em với mình tôi
Lặng im đau một khoảng trời Thiên An.
Huế, 1980

HẰNG PHƯƠNG

TRÊN ĐÒ SUỐI

Hôm nay lại thấy chùa Hương

Lênh đênh ðò suối màn sương còn dày
Thuyền mơ năm trước ðâu ðây
Nhớ cô yếm thắm hây hây má hồng
Tiều phu chân núi lưng còng
Xo rơ ngư phủ giữa dòng buông câu
Mây luôn ðáy nước qua cầu
Thuyền ði tưởng núi quay ðầu trông theo
Tuyết vời bức hoạ ai treo
Đưa hôn du tử bay theo gió ngàn.

1942

HOÀNG CẨM

GIẢ VỜ

Giả vờ chim chích lạc rừng
Loáng qua cửa sổ anh từng ngó ðêm
Giả vờ hỏi phố không tên
Để không ai biết chờ em phố nào
Giả vờ quên băng không chào
Để không ai thấy mình sao thần thờ
Giả vờ chuyện gẫu ngu ngơ
Như em anh chẳng bao giờ quen nhau
Giả vờ dao chém không ðau
Cái hôn nổi bão gãy cầu vào em...

HOÀNG NHUẬN CẨM

MỘT MAI

Một mai chết thật âm thầm
Mấy cành cỏ dại khẽ trâm ngâm ru
Một mai chết hết hận thù
Mắt chằm chằm khép, tay từ từ xuôi
Một mai chết thật buồn cười
Tóc tôi buông giống như người ngủ mơ
Một mai chết thật tình cờ
Thuốc trên tay khói vẫn ðờ ðạt bay...

Một mai chết thật hao gầy
Xanh xao quần áo thảng ngày thuỷ tinh
Một mai chết hết tội tình
Một mình mình hát, một mình mình nghe
Một mai đi chẳng trở về
Rượu buồn đổ đắng vĩa hè buồn thiu
Một mai chết thật đìu hiu
Má lằng lặng tái, môi dàu dậu say
Một mai ngủ lá phủ đầy
Miền tâm tư vỡ thảng ngày thật xa
Một mai nằm xuống bao la
Buồn ơi, chào nhé ! Khóc òa vàng trắng.

Một mai chết hết ăn năn
Tôi nằm xuống đất không cần thờ than !

HOÀNG NHƯ MAI

HÔM QUA

Thương tôi nghèo túng tuổi già
Anh đi xe đến tận nhà thăm tôi
Kể ra cũng đã lâu rồi
Tôi quen với sự bị đời bỏ quên
Bỗng dung anh đến ngẫu nhiên
Làm cho tôi mất bình yên tâm hồn
Vài điều sướng khổ vui buồn
Vài điều ân nghĩa oán hờn đã qua
Chỉ vì thơ thần ngâm nga
Lại như nắng quái chiều tà bùng lên.
Nhắc làm chi chuyện hoa niên
Bây giờ mình đã hết duyên về già.
Cảm ơn anh lại chơi nhà
Nhưng quên nhau mới thực là tương tri.

1981

HOÀNG PHỦ NGỌC TƯỜNG

VỀ CHƠI VỚI CỎ

Thưa rằng người đã quên tôi
Tôi về chơi với ngọn đồi cỏ may
Một đường hang một dấu giày
Một người ngồi một tháng ngày bóng nghiêng.

Cảm ơn người trái đào tiên
Tôi về lãng đãng nơi miền cỏ gai
Cỏ gai hoa thắm mặt người
Trình nữ ơi trình nữ ơi – tôi buồn

Thôi người ở lại soi gương
Tôi đi về phía con đường cỏ lau
Nợ người một khối u sầu
Tìm người tôi trả ngày sau luân hồi.

Mai kia rồi cũng xa người
Tôi về ngủ với khung trời cỏ hoa
Có nàng xõa tóc tiên nga
Quỳ hôn cát bụi khóc òa như mưa.

HỒ CHÍ MINH

ĐI THUYỀN TRÊN SÔNG ĐÁY

Dòng sông lặng ngắt như tờ
Sao đưa thuyền chạy, thuyền chờ trăng theo
Bốn bề phong cảnh vắng teo
Chỉ nghe cọt két tiếng chèo thuyền nan
Lòng riêng riêng những bàng hoàng
Lo sao khôi phục giang san Tiên Rồng
Thuyền về, trời đã rạng đông
Bao la nhuộm một màu hồng đẹp tươi.

Mùa thu 1949

HỒ DZÉNH

TƯỞNG CHUYỆN NGÀN SAU

Nằm đây tưởng chuyện ngàn sau
Lung linh nến cháy hai đầu áo quan
Gió lia cánh lá không vang
Tin ta vĩnh quyết, trần gian hững hờ
Bao nhiêu dáng ảnh tôn thờ
Xa nhau lâu quá bây giờ lạnh nhau !
Người về gói rét năm đau
Nghe trên thước đất phai màu nhớ thương
Chiều nào mây vọng hồi chuông
Ngừng chân dẫm kẻ trên đường mãi mê
Hay tin ta lỗi câu thề
Ngàn thu xa vắng ra về trước ai,
Ngậm ngùi nhớ trắng rừng mai
Cảm thương sông nước ghi bài điệu tang
Ngựa gầy, bóng gió mênh mang
Cờ đen lối cũ, cây vàng nẻo xa
Ta nằm trong ván trông ra
Tủi thân vì thấy người hoa vẫn cười
Ta toan giận đối xa đời
Chợt hay khăn liệm quanh người vẫn thơm
Nát thân không nát nổi hồn
Lẫn trong cái chết vẫn còn cái đau.

MÙA THU NĂM NGOÁI

Trời không nắng cũng không mưa
Chỉ hiu hiu rét cho vừa nhớ nhung

Chiều buồn như mối sầu chung
Lòng êm nghe thoảng tơ chùng lối xa
Đâu hình tàu chậm quên ga
Bâng khuâng gió nhớ về qua lá đây
Tôi đi lại mãi chốn này
Sầu yêu nổi nhịp những ngày tôi sang
Dưới chân mỗi lối thu vàng
Tình xa lấm lấm tôi càng muốn yêu.

ĐỢI THƠ

Tặng Phương Hương

Phút linh cầu mãi không về
Phân vân giấy trắng chưa nê mực đen

Khói trầm bén giấc mơ tiên
Bâng khuâng trăng rải qua miền quạnh hiu

Tô Châu lớp lớp phù kiều
Trăng đêm Dương Tử, mây chiều Giang Nam

Rạc rời vó ngựa quá quan
Cờ treo ý cũ, mây dàn mộng xưa

Biển chiều vang tiếng nhân ngư
Non xanh thao thiết, trời thu rượi sầu

Quá quan bạc nửa mái đầu
Lòng nương quán khách nghe màu tà huân

Buồn Tư Mã, nhớ Chiêu Quân
Nét hoa thấp thoáng, ý thần đê mê

Phút linh cầu mãi không về
Phân vân giấy trắng chưa nê mực đen...

HỒ MINH HÀ

GỬI BẠN THƠ NHỎ TUỔI

cho Võ Thu Hằng

Thế nào rồi chú cũng đi
Cháu đừng khóc buổi chia ly ngậm ngùi
Mấy mươi năm lắm khóc cười
Ra đi muốn nhận đôi lời chim ca
Mộ không xây ghép rườm rà
Đề gần ngọn cỏ như là nhân gian
Cỏ cứ ru, gió cứ đàn
Hồn thanh thảo dầu nát tan hình hài
Đã là hoa đất một thời

Về với đất – đất tiếp trời xanh cao
Chú làm đất ngắm trăng sao
Hắn buồn thiu những đêm nao tối trời
Cháu đừng khóc để mưa rơi
Để chim không hót, để người xót xa
Mến yêu dặn trước thôi mà
Chú chưa đi cứ sang nhà đọc thơ.

Yên Hoà, 9.4.1989

HỒ TĂNG AN

QUÁT THƠ

Quát thơ tưởng vỡ toang lâu
Giương cung tưởng bắn nát nhàu gương Nga
Vung roi xua đuổi cái già
Ngày ngày ngắm bạch – trâm – hoa bên thềm
Mặc cho thế sự đảo điên
Tiền khô gạo cạn chẳng thềm buồn đau
Diêm Vương lần lượt gọi châu
Bạn ta đâu ?

Bạn ta đâu ?

- Sạch rồi !

Lá vàng

Khô

Lá vàng...

... rơi

Mai ngày đến lượt ta thôi ! – Sợ gì ?

1991

HỒNG NHU

UỐNG CÙNG HUẾ

Bây chừ còn có chi mô
Dặt diu con nước ngân ngơ mạn đò
Dòng sông cứ mực lững lờ
Chảy như quên chảy... và bờ... cũng quên

Thì thôi một giọt mưa thêm
Thì thôi một khắc chuông rền chùa sương
Người đi bóng cất dậm đường
Lạnh như tiếng vạc kêu thương ngang trời...
Tôi nhìn ngọn lá vèo rơi
Thấy con mắt lạ một thời Huế xa
Mắt là mắt của người ta
Tôi đem mở nhắm như là của tôi
Ôi thu thu lỡ thu rồi
Tôi chôn tôi dưới lá đồi Thiên An
Phía đâu như phía muôn màng
Em như em của muôn ngàn nổi trôi...

Rượu Chuồn này chén trăng bơi
Uống cùng Huế với cuộc chơi sang ngày...

HÔNG QUANG

NGÃ BA

Đang yên ả giữa rừng xanh
Con đường tự xé mình thành ngã ba
Người ta về với người ta
Còn tôi, cuối bãi chiều tà, về đâu ?
1992

HÔNG THANH QUANG

ĐIỆU CŨ

Thôi em cứ việc lấy chồng
Mặc tôi tự kiếm tư hồng, tự xe...

Đã qua khoảnh khắc - đêm hè
Ta và em giữa bốn bề tình yêu
Đò Sơn rụng một cánh diều
Lòng ta vỗ sóng bao điều bão giông
Những lời thề thốt như sông

Tan vào biển cả, mênh mông vô chùng.
Giời không cho một đời chung
Một đêm sống đến tận cùng, đủ chẳng...

Thôi em cứ việc sang rằm,
Mặc thơ anh vẽ nên vòng trăng lu...

HUY CẬN

BUỒN ĐÊM MƯA

Đêm mưa làm nhớ không gian
Lòng run thêm lạnh nổi hàn bao la...

Tai nương nước giọt mái nhà
Nghe trời nặng nặng nghe ta buồn buồn...

Nghe đi ròi rạc trong hồn
Những chân xa vắng dặm mòn lẻ loi...

Rơi rơi... dùi dũi rơi rơi
Trăm muôn giọt nhẹ nổi lời vu vơ...

Tương tư hướng lạc, phương mờ
Trở nghiêng gối mộng hững hờ nằm nghe.

Gió về lòng rộng, không che
Hơi may hiu hắt bốn bề tâm tư...

NGẬM NGỦ

Nắng chia nửa bãi chiều rồi...
Vườn hoang trinh nữ xếp đôi lá rêu
Sợ buồn con nhện giăng mau
Em ơi hãy ngủ... anh hầu quạt đây !
Lòng anh mở với quạt này,
Trăm con chim mộng về bay đầu giường.
Ngủ đi em, mộng bình thường
Ru em sẵn tiếng thùy dương mấy bờ...

Cây dài bóng xế ngần ngơ
Hồn em đã chín mấy mùa thương đau ?
Tay anh, em hãy tựa đầu,
Cho anh nghe nặng trái sầu rụng rơi...

ĐẸP XUA

Ngập ngừng mép núi quanh co
Lưng đeo quán đựng mưa lò mái ngang
Vi vu gió hút nẻo vàng
Một trời thu rộng mấy hang mây nao
Dừng chân nghỉ ngựa non cao
Dặm xa lữ thứ kẻ nào héo hon
Đi rồi khuất ngựa sau non
Nhỏ thưa trảng đặc tiếng còn tịch liêu
Trơ vơ buồn lợt quán chiều,
Mái nghiêng nghiêng gửi buồn theo hút người.

HUY HUYỀN

NHỚ HƯƠNG SƠN

Anh đi trăm suối nghìn rừng
Một chiều công tác ghé dừng quê em
Xa rồi còn mãi trong tim
Con sông nước biếc, mưa đêm, mái chèo
Đường quanh quanh những xóm nghèo
Vườn cau dào dạt những chiều gió lên
Thơm thơm bát nước mẹ hiền
Con hươu sao nhỏ và ... tên một người.

1956

HUY TRỤ

GỬI BẠN LÀM THƠ

Lâu rồi chẳng muốn làm thơ
Trước trang giấy cứ vẫn vơ... một mình

Câu thơ vốn rất đa tình...
Lòng như suối cạn sao đành... với thơ.

Câu thơ như hững như hờ
Mà day dứt đến bở phờ ruột gan
Thơ là rượu của thế gian
Phải đâu nước lọc rót tràn mời nhau...

Cho đời nhớ được một câu
Bạc đầu người viết, chắc đâu đã thành
Thơ như quả chín treo cành
Lại là lá đắng chữa lành vết đau

Ngỡ rồi quẳng bút từ lâu
Giữa lẩn lóc, lại bắt đầu là... thơ.

HỮU KIM

GỌI NGƯỜI

Tương nhớ thi sĩ Hồ Dzếnh

Tôi về sông Ghép chiều nay
Con sông vẫn chảy tự ngày xa xưa
Đâu rồi bến vắng đêm mưa
Con đò côi cút sóng đưa dập dềnh
Ầu ơ tiếng mẹ lênh đênh
Héo hon tự thuở thác ghềnh tha hương
Lời ru ướt những đêm trường
Tái tê khuya khoắc nẻo đường người đi
Bờ đê vẫn cỏ xanh rì
Ngoài chân mây tím gọi gì mai sau
Với đời – Thơ đầy – Người đâu
Gọi người nghe sóng lòng sâu dập dòn
Nẻo ngàn khuất bóng hoàng hôn
Khói sương kia có chở hồn thi nhân
Tim tôi thổn thức bao lần
Thơ người rung mãi mạch trầm thương yêu
Gió lay ngọn cỏ hát hiu
“Đò ơi !” Sông Ghép bóng chiều hoàng hôn !

1992

HỮU THỈNH

TRÔNG RA BỜ RUỘNG

Trông ra bờ ruộng năm nào
Mưa bay trắng cỏ, cào cào cánh sen
Mẹ tôi nón lá bước lên
Mạ non đầu hạ, trăng liềm cuối thu
Quanh quanh vẫn một mảnh bờ
Mấy năm toan tính đến giờ chưa yên
Mẹ tôi gạt cỏ bước lên
Cỏ dày, cây lúa phải chen nhọc nhằn
Xoè tay tính thảng tính năm
Tính người, nào biết xa xăm cõi người
Gié thơm ai đã gạt rồi
Đồng quang, bóng mẹ nắng nôi một mình.

KHƯƠNG HỮU DỤNG

CÁI BẮT TAY

Bấy lâu trốn bóng, trốn người
Trốn câu môi gửi trốn lời mắt đưa

Lòng ta thêm thiệp tình xưa
Hôm nay tỉnh dậy thương trưa nhớ chiều

Bắt tay có nhận chi nhiều
Buông tay cảnh rút tiêu điều lá bay...

Cuối 1943

KIM CHUÔNG

TÔI VÀ EM

Tơ non đến thế là cùng

Bên em núi đá xem chùng cũng non
Bỗng dung em ạ, tôi buồn
Ngày mai còn đây, nhưng còn em đâu ?
Ngày mai bóng nước chân cầu
Hạt mưa rơi lạnh khác màu nước trôi.

Em như ráng đỏ bên trời
Tôi như sông khát, tan nơi gọi tìm
Tay em phủi hạt bụi chìm
Tôi rơi xuống đất cháy lên lốc mờ
Em như tấm cá lững lờ
Tôi quăng lưới vớt dọc bờ sông trôi.

Lưới mơn vớt cạn buồn vui
Vớt lên thả xuống riêng tôi đắm chìm.

KIM TUẤN

VỚI LONG XUYÊN

Ngập đồng sóng dạt phù sa
Mùa này nước nổi trời òa cơn mưa
Tiếng gà gáy ngọn tre thưa
Mênh mông sóng gọi thuyền đưa ai về ?

Trăm năm tiếng hát nã nê
Trăm câu vọng cổ xuống xè bi thương
Thả hồn mây lạc tha phương
Thả đời ta lạc cuối đường phiêu du.

Chạnh lòng chiếc lá mùa thu
Con sông giờ đã xa mù khói mây
Tiếng đàn ai đó quanh đây
Chén nâng bạn tiễn cuối ngày lênh đênh...

LÂM HUY NHUẬN

TỰ XÔNG ĐẤT

Tự mình xông đất cho mình
Căn phòng vắng ngắt, lặng thinh suốt mùa
Tự đốt pháo, tự giao thừa
Bắt tay chúc Tết như vừa thấy nhau.
Giật mình hai mắt trũng sâu
Người trong gương ấy còn đau hơn mình.
1989

LÊ ĐÌNH CÁNH

MẸ RA HÀ NỘI

Mẹ ra Hà Nội thăm con
Vừa trên tàu xuống chân còn run run
Áo nâu còn thấm mưa phùn
Còn hoai vị cỏ sục bùn lúa non
Sang đường tay níu áo con
Ngã tư hồi hả xe bon ngược chiều.

Khoác vai mẹ chiếc đũa nghèo
Năm xưa thất lại bao điều đắng cay :
Đưa em trốn ngục những ngày
Vài lưng gạo hầm thắm thầy trong lao...
Đã từng mở giữa trời cao
Năm cơm tiếp vận tay trao giữa đèo
Củ khoai bẻ giữa nắng chiều
Bờ mương thoai thoải dài theo công trường
Đưa con đánh giặc lên đường
Năm cơm mẹ gói tình thương quê nhà !

Bà ra bế cháu của bà
Những mong cùng ước lòng già hôm mai
Lên thang chẳng dám bước dài
Vào khu tập thể gặp ai cũng chào !
Lời ru bà thuộc thuở nào
Qua bom đạn vẫn ngọt ngào nắng trưa
Để hồn cháu có núi Nưa
Tiếng công bà Triệu năm xưa vọng về

Lam Sơn rừng núi ba bề
Lũng Nhai vang mãi lời thề nước non
Trái bao sông cạn đá mòn
Còn con còn cháu thì còn cha ông
Để hồn cháu có dòng sông
Câu hò trên ngã ba Bông sum vầy
Sào tre đêm gõ nhịp gầy
Ba khoang dò dọc chở đầy ước mong...

Mới xa đã nhớ ruộng đồng
Thương con mà chẳng đành lòng ở lâu
Run run mẹ bước lên tàu
Vị bòn vẫn thoảng áo nâu quê nhà.

LÊ NGHI ĐÌNH GIANG

THẾ LÀ...

Thế là anh tỉnh cơn say
Thế là em chịu đắng cay một đời
Thế là gió thoảng mây trôi
Thế là anh đã quên lời thề xưa
Thế là hết sớm lại trưa
Thế là bão nổi mây mưa ngập lòng
Thế là yêu cũng bằng không
Thế là thương nhớ cũng chồng người ta
Thế là anh đã đi xa
Thế là anh đã quên ta mất rồi
Thế là – là thế - người ơi
Thế là tình đến để rồi tình đi
Thế là còn khóc làm chi
Thế là chôn kín. Cười đi với đời
Thế là thuyền vẫn chơi vơi
Thế là đã hết một thời. Bến mơ.

LÊ QUỐC HÁN

BÀI THƠ THỜI GIÀN

Thời gian như chuyên tốc hành
Mang theo lá đỏ và anh trở về
Tóc xanh vừa lồi lờì thề
Thoắt thành mây trắng cuối hè bay ngang
Ngu ngơ chạm phải ao làng,
Sen chưa kịp hái đã tàn trên tay
Trái đất ơi ! Ngược vòng quay
Cho ta nhật lại cái ngày Đầu Tiên.

Xuân Nhâm Dần

LUÂN HOÁN

SÂU BIẾT

Tóc xưa thôi bỏ đuôi gà
Môi xưa thôi bỏ mặm mà tay che
Mắt cười còn biếc ngọn tre
Lòng ai thôi đã vàng hoe nắng chiều
Trong tay đầy nổi tiêu điều
Choàng vai nghe lạc niềm yêu thương người
Lời sâu dài biết bao nguôi,
Ai vun quén để ngậm ngùi lòng nhau
Xin trời một thoáng mưa ngâu,
Vườn xanh lá chuối che đầu trao hôn.
Chút hơi phù phiếm trong hồn,
Dâng làm kỷ niệm héo hon một đời
Người về sâu lẫn trong tôi
Em về sâu lẫn trong lời thơ bay.

LỮ HUY NGUYỄN

THỜI GIAN

Tiếng chim hót sáng trên cành
Tự bao giờ gió thổi xanh mặt hồ
Lá vàng với lộc non tơ
Tôi nâng niu cả hai bờ thời gian.

LƯƠNG AN

CÔ LÁI ĐÒ

Đò em lên xuống Ba lòng
Chờ người cán bộ qua vùng chiến khu
Ngày đông sóng cả nước to
Lạy trời thuận gió lên cho kịp về.
Em là cô gái nóc nghề
Chợ mai bán cá, sông khuya kéo chài
Lưới giăng Tây đốt hết rồi
Em trai mây đưa ra ngoài tòng quân
Bà con đi có việc cần
Sao cho khỏi trễ là phần em lo
Người ta giết giặc bắt tù
Em thì kháng chiến đưa đò trên sông.

Tây lên mấy chuyến Ba Lòng
Đò em nhận nước cũng chùng ấy phen
Tây về em lại kéo lên
Đêm đêm cứ ngược xuôi miền chiến khu
Đáy sông có giới thì mò
Đó Tây tìm đốt được đò của em.

Ai về bến Trám thì lên
Về cho sớm sớm, mưa đêm khó chèo.

LƯU KỲ LINH

ĐỢI CHỜ

Đêm xuân mộng chưa về thăm
Cửa lòng rộng mở em nằm nghe sương
Tỉ tê gọi gió lên đường
Nghe trăng âu yếm đổ hương trên cành
Gà vô ý giục tàn canh
Cửa lòng vội khép cho tình ngủ thôi.

LIU TRỌNG LƯ

THƠ SÂU RỤNG

Vàng trắng từ độ lên ngôi
Năm năm bên cũ em ngồi quay tơ
Để tóc vương vãn thơ sâu rụng
Mái tóc buồn thơ cũng buồn theo *
Năm năm tiếng lụa xe đều...
Những ngày lạnh rớt, gió vèo trong cây.

Nhẹ bàn tay, nhẹ bàn tay
Mùi hương hàng xóm bay đầy mái đông
Nghiêng nghiêng mái tóc hương nồng
Thời gian nhẹ rớt một dòng buồn tênh.

.

**hai câu thơ bảy chữ. Xin các bạn thông cảm cho trường hợp ngoại lệ duy nhất trong tuyển tập này (Người tuyển chọn)*

MỘNG HUYỀN

VƯỜN HOANG

Hôm nay trở lại vườn xưa
Nén tim rộn rã ngăn ngừa nhớ thương
Cỏ lan mặt đất bên đường
Cành cây nghiêng gửi mùi hương bay rồi
Hình em còn ở hồn tôi
Sầu em lẫn khuất bởi hơi đâu đây
Rào xiêu, hoa héo, cây gầy
Em từ trần vội một ngày năm xưa
Vườn hoang, nhà vắng, cây thưa
Lòng tôi sầu tủi đã vừa mấy xuân
Ngày kia tôi sẽ từ trần
Vườn hoang liêu lại mấy lần hoang liêu.

Huế, 1939

NGÔ KHA

CHỜ

Sương rơi trắng bạc đầu non
Bao nhiêu sông cái đổ dồn về khơi
Ru con tròn giấc mẹ ngồi
Con lên mười tám, mẹ rời chiêm bao.

NGÔ MINH

VẢN CŨ

Ta về
đêm cỏ kiếm tìm
Non tây khuyết chén
đàn chìm nốt sương

Uống đi
mấy kiếp đoạn trường
Rượu sông nhắm với
tình sông ơ hờ.

Nát nhàu
vản cũ tờ thơ
Trăng treo phù phiếm
gió chờ, phù vân

Uống đi
nghe vỡ tiếng đàn
Nghe ta nằm với
muôn vàn
nín câm...

NGÔ QUÂN MIỆN

MÙA HOA LOA KÈN

Bàn tay trắng muốt em cầm
Một cành hoa nổi mùa xuân, mùa hè
Mưa phùn vừa dứt. Tiếng ve
Cháy ran lên giữa trưa nhòe bóng cây
Em đi, áo mỏng phô bày
Da thơm một thoáng giữa ngày dịu xanh
Mùa hoa đi vụt quá nhanh
Mùi hương chưa kịp cho anh được cầm.

NGÔ TẮT TỐ

BÀI CA NGƯỜI TIẾT PHỤ

(dịch bài Tiết Phụ Ngâm của Trương Tích)

Chàng hay em có chồng rồi
Yêu em, chàng tặng một đôi ngọc lành
Vấn vương những cảm mối tình
Em đeo trong áo lót mình màu sen
Nhà em vườn Ngự kê bên
Chồng em tráp-kích trong đèn Minh Quang
Như gương vâng biết lòng chàng
Thờ chồng quyết chẳng phụ phàng thề xưa
Trả châu, dòng lệ như mưa
Giận sao chẳng gặp khi chưa có chồng.

NGÔ VĂN PHÚ

NÚI VÀ MÂY

Núi nào lại muốn vắng mây
Mây đi nhớ núi, dáng bay bồn chồn

Mây buồn thì núi cũng buồn
Núi có mây vờn, nhìn núi ảm ngay

Tự do là tính của mây
Đứng im kiêu núi cũng đầy tự do

Sắc mây thay đổi từng giờ
Mà sao sắc núi bốn mùa cứ xanh

Trời đem em đến cho anh
Em ưng làm núi hay giành làm mây ?

NGUYỄN BAO

THU

Vàng đâu nhuộm khắp cây đời
Xanh đâu cây trái kín trời thăm xanh
Gió len rất nhẹ trong cành
Như em, thu chiếm lòng anh khi nào...

NGUYỄN BÌNH

NGƯỜI HÀNG XÓM

Nhà nàng ở cạnh nhà tôi
Cách nhau cái giậu mùng toi xanh rờn
Hai người sống giữa cô đơn
Nàng như cũng có nỗi buồn giống tôi.
Giá đừng có giậu mùng toi,
Thế nào tôi cũng sang chơi thăm nàng.

Tôi chiêm bao rất nhẹ nhàng...
Có con bướm trắng thường sang bên này.
Bướm ơi ! Bướm hãy vào đây !
Cho tôi hỏi nhỏ câu này chút thôi...
Chả bao giờ thấy nàng cười
Nàng hong tơ ướt ra ngoài mái hiên
Mắt nàng đăm đăm trông lên...
Con bướm bướm trắng về bên ấy rồi !

Bỗng dung tôi thấy bồi hồi
Tôi buồn tự hỏi : “Hay tôi yêu nàng ?”
- Không, từ ân ái lỡ làng

Tình tôi than lạnh tro tàn làm sao ?
Tơ hong nàng chả cất vào
Con bướm bướm trắng hôm nào cũng sang.

Mấy hôm nay chẳng thấy nàng
Giá tôi cũng có tơ vàng mà hong.
Cái gì như thể nhớ mong ?
Nhớ nàng ? Không ! Quyết là không nhớ nàng !
Vâng, từ ân ái lỡ làng
Lòng tôi riêng nhớ bạn vàng ngày xưa.
Tâm tâm trời cứ đổ mưa
Hết hôm nay nữa là vừa bốn hôm
Cô đơn buồn lại thêm buồn...
Tạnh mưa bướm bướm biết còn sang chơi ?

Hôm nay mưa đã tạnh rồi
Tơ không hong nữa, bướm lười không sang.
Bên hiên vẫn vắng bóng nàng
Rung rung... tôi gục xuống bàn rung rung...
Nhớ con bướm trắng lạ lùng
Nhớ tơ vàng nữa, nhưng không nhớ nàng.

Hỡi ơi ! Bướm trắng tơ vàng !
Mau về mà chịu tang nàng đi thôi !
Đêm qua nàng đã chết rồi,
Nghẹn ngào tôi khóc... Quả tôi yêu nàng.
Hồn trinh còn ở trần gian
Nhập vào bướm trắng mà sang bên này !

1940

LỖ BƯỚC SANG NGANG

1.

Em ơi ! em ở lại nhà
Vườn dâu em đốn, mẹ già em thương
Mẹ già một nắng hai sương
Chị đi một bước trăm đường xót xa
Cậy em, em ở lại nhà
Vườn dâu em đốn, mẹ già em thương.

Hôm nay xác pháo đầy đường
Ngày mai khói pháo còn vương khắp làng
Chuyến này chị bước sang ngang
Là tan vỡ giấc mộng vàng từ đây.
Rượu hồng em uống cho say
Vui cùng chị một vài giây cuối cùng
Rồi đây sóng gió ngang sông
Đầy thuyền hận, chị lo không tới bờ.
Miếu thiêng vụng kén người thờ
Nhà hương khói lạnh chị nhờ cây em.

Đêm qua là trắng ba đêm
Chị thương chị kiếp con chim lià đàn
Một vai gánh lấy giang san...
Một vai nữa gánh muôn vàn nhớ thương
Mắt quầng tóc rối tơ vương
Em còn cho chị lược gương làm gì !
Một lần này bước ra đi
Là không hẹn một lần về nữa đâu.
Cách mấy mươi con sông sâu
Và trăm ngàn vạn nhịp cầu chênh vênh
Cũng là thôi cũng là đành
Sang ngang lỡ bước riêng mình chị đâu ?
Tuổi son nhạt thấm phai đào
Đầy thuyền hận, có biết bao nhiêu người !
Em đừng khóc nữa em ơi !
Dấu sao thì sự đã rồi nghe em !
Một đi bảy nổi ba chìm
Trăm cay ngàn đắng con tim héo dần
Dù em thương chị mười phần
Cũng không ngăn nổi một lần chị đi.

Chị tôi nước mắt đầm đìa
Chào hai họ để đi về nhà ai
Mẹ trông theo mẹ thở dài
Dây pháo đỏ bỗng vang trời nổ ran
Tôi ra đứng tận đầu làng
Ngồi trông theo chị khuất ngàn dâu thừa...

2.

Trời mưa ướt áo làm gì
Năm mươi bảy tuổi chị đi lấy chồng
Người ta pháo đỏ rượu hồng
Mà trên hôn chị một vòng hoa tang.
Lần đầu chị bước sang ngang
Tuổi son sông nước dò giang chưa tường
Ở nhà em nhớ mẹ thương
Ba gian trống, một mảnh vườn xác xơ.
Mẹ ngồi bên cửi xe tơ
Thời thường nhắc : “Chị mày giờ ra sao ?”
Chị bây giờ... nói thế nào ?
Bướm tiên khi đã lạc vào vườn hoang

Chị từ lữ bước sang ngang
Trời giông bão giữa tràng giang lật thuyền
Xuôi dòng nước chảy triền miên
Đưa than thế chị đến miền đau thương.
Mười năm gói hận bên giường
Mười năm nước mắt bữa thường thay canh
Mười năm đưa đám một mình
Đào sâu chôn chặt mối tình đầu tiên
Mười năm lòng lạnh như tiền
Tim đi hết máu cái duyên không về.

Nhưng em ơi ! một đêm hè
Hoa soan nở, xác con ve hoàn hồn
Dừng chân trên bến sông buồn
Nhà nghệ sĩ tưởng đồ còn chuyển sang
Đoái thương thân chị lữ làng
Đoái thương phận chị dở dang những ngày.
Rồi... rồi chị nói sao đây ?
Em ơi ! Nói nhỏ câu này với em...
Thế rồi máu trở về tim
Duyên làm lạnh chị duyên tìm về môi.
Chị nay lòng ấm lại rồi
Mối tình chết đã có người hồi sinh
Chị từ đan díu với tình
Đời tươi như buổi bình minh nạm vàng.

Tim ai khắc một chữ Nàng
Mà tim chị một chữ Chàng khắc theo...
Nhưng yêu chỉ để mà yêu
Chị còn dám ước một điều gì hơn.
Một lần hai lỗ keo sơn
Mong gì gắn lại phím đòn ngang cung.
Rồi đêm kia lệ rờn rờn
Tiễn đưa người ấy sang sông, chị về.
Tháng ngày qua cửa buồng the
Chị ngồi nhặt cánh hoa lê cuối mùa.

3.

Úp mặt vào hai bàn tay
Chị tôi khóc suốt một ngày một đêm
Đã đành máu chảy về tim
Nhưng khôn buộc nổi cánh chim giang hồ
Người đi xây dựng cơ đồ
Chị về trồng cỏ nấm mồ thanh xuân
Người đi khoác áo phong trần
Chị về may áo liệm dần nhớ thương.
Hồn trinh ôm chặt chân giường
Đã cùng chị khóc đoạn trường thơ ngây.
Năm xưa đêm ấy giường này
Nghiến răng nhắm mắt cau mày... cực chưa ?
Thế là tàn một giấc mơ
Thế là cả một bài thơ não nùng
Tuổi son má đỏ môi hồng
Bước chân về tới nhà chồng là thôi.
Đêm qua mưa gió đầy trời
Trong hồn chị có một người đi qua
Em về thương lấy mẹ già
Đừng mong ngóng chị nữa mà uổng công.
Chị giờ sống cũng bằng không
Coi như chị đã ngang sông đắm đò.

1939

TƯƠNG TƯ

Thôn Đoài ngồi nhớ thôn Đông

Một người chín nhớ mười mong một người
Gió mưa là bệnh của trời
Tương tư là bệnh của tôi yêu nàng.

Hai thôn chung lại một làng
Cớ sao bên ấy chẳng sang bên này ?
Ngày qua ngày lại qua ngày
Lá xanh nhuộm đã thành cây lá vàng
Bảo rằng cách trở đò ngang
Không sang là chẳng đường sang đã đành
Nhưng đây cách một đầu đình
Có xa xôi mấy mà tình xa xôi ?
Tương tư thức mấy đêm rồi
Biết cho ai, hỏi ai người biết cho ?
Bao giờ bến mới gặp đò
Hoa khuê các bướm giang hồ gặp nhau ?

Nhà em có một giàn trầu
Nhà tôi có một hàng cau liên phòng
Thôn Đoài thì nhớ thôn Đông
Cau thôn Đoài nhớ trầu không thôn nào ?
Hoàng Mai, 1939

CHÂN QUÊ

Hôm qua em đi tỉnh về
Đợi em ở mãi chân đê đầu làng
Khăn nhung quần lĩnh rộn rang
Áo cài khuy bấm, em làm khổ tôi.
Nào đâu cái yếm lụa sồi
Cái dây lưng đũi nhuộm hồi sang xuân ?
Nào đâu cái áo tứ thân ?
Cái khăn mỏ quạ, cái quần nái đen ?
Nói ra sợ mất lòng em
Van em em hãy giữ nguyên quê mùa
Như hôm em đi lễ chùa
Cứ ăn mặc thế cho vừa lòng anh.
Hoa chanh nở giữa vườn chanh
Thầy u mình với chúng mình chân quê
Hôm qua em đi tỉnh về

Hương đồng gió nội bay đi ít nhiều.
1936

QUA NHÀ

Cái ngày cô chưa có chồng
Đường gần tôi cứ đi vòng cho xa
Lối này lắm bụi, nhiều hoa...
(Đi vòng để được qua nhà đầy thối).
Một hôm thấy cô cười cười
Tôi yêu yêu quá nhưng hơi mất lòng
Biết đâu rồi chả nói chồng :
“Làng mình khỏi đũa phải lòng mình đây !”

Một năm đến lắm là ngày
Mùa thu mùa cốm vào ngay mùa hồng
Từ ngày cô đi lấy chồng
Gớm, sao có một quăng đồng mà xa
Bờ rào cây bụi không hoa
Qua bên nhà thấy bên nhà vắng teo.
Lợn không nuôi, đặc ao bèo
Trầu không dây chẳng buồn leo vào giàn
Giếng thoi mưa ngập nước tràn
Ba gian đầy cả ba gian nắng chiều.
1936

GIÁC MƠ ANH LÁI ĐÒ

Năm xưa chở chiếc thuyền này
Cho cô sang bãi tước đay chiều chiều
Để anh mơ mãi mơ nhiều
“Tước đay xe võng nhuộm điều ta đi”.

“Tung bùng vua mở khoa thi
Anh đỗ quan Trạng vinh quy về làng
Võng anh đi trước võng nàng
Cả hai chiếc võng cùng sang một đò”.

Đồn rằng đám cưới cô to
Nhà trai thuê chín chiếc đò đón dâu
Nhà gái ăn chín nghìn cau

Tiền cheo tiền cưới chùng đâu chín nghìn...

Lang thang anh dạm bán thuyền
Có người trả chín quan tiền lại thôi.

1938

KHÁCH HẸN

(dịch bài Ước khách của Triệu Sở Tú)

Ao chuông tiếng ếch gần xa
Mai vàng tiết lạnh nhà nhà mưa rơi
Nửa đêm cái hẹn qua rồi
Quân cờ gỗ nhắm làm rơi hoa đèn.

NGUYỄN BÙI VỘI

QUA THẠM THÌNH

Đi qua xóm núi Thạm Thình *
Bâng khuâng nhớ nước non mình ngàn năm
Vua Hùng một sáng đi săn
Trưa tròn bóng nắng nghỉ chân chốn này
Dân làng một quả xôi đầy
Bánh chưng mấy cặp bánh dày mấy đôi
Đẹp lòng Vua phán bày tôi
Tìm đất kén thợ định nơi xây nhà
Trăm cô gái tựa tiên sa
Múa chày đôi với chày ba rập rình
Đêm đêm tiếng thạm... tiếng thình...
Cối thơm thơm cả nghĩa tình nước non.

Không còn lối cũ lâu son
Phía sau thành phố khói vờn trong mây
Trời cao nắng toả đường cây
Nhịp chày xưa thoảng đâu đây... Thạm Thình !

1971

.....
* hiện nay thuộc thành phố Việt Trì (Vĩnh Phú),
tương truyền đây là nơi xưa vua Hùng dặng lều
giã gạo.

NGUYỄN CÔNG TRÚ

VỊNH CÂY THÔNG

Ngồi rồi lại trách ông Xanh
Khi vui muốn khóc buồn tênh lại cười
Kiếp sau xin chớ làm người
Làm cây thông đứng giữa trời mà reo.

NGUYỄN DU

KIỀU

(Trích)

Kiều từ trở gót trướng hoa
Mặt trời gác núi chiêng đà thu không
Gương nga chênh chếch dòm song,
Vàng gieo ngấn nước cây lồng bóng sân.
Hải đường lả ngọn đông lân,
Giọt sương gieo nặng cành xuân la đà.
Một mình lặng ngắm bóng Nga,
Rộn đường gần với nổi xa bời bời :
“Người mà đến thế thì thôi,
Đời phồn hoa cũng là đời bỏ đi !
Người đâu gặp gỡ làm chi,
Trăm năm biết có duyên gì hay không ?”
Ngón ngang trăm mối bên lòng,
Nên câu tuyệt diệu ngụ trong tính tình.
Chênh chênh bóng nguyệt xế màn,
Tựa ngò bên triện một mình thiu thiu,
Thoắt đâu thấy một tiểu kiều,
Có chiều phong vận có chiều thanh tân,
Sương in mặt tuyết pha than,
Sen vàng lãng đăng như gần như xa.
Rước mừng đón hỏi dò la :
“Đào nguyên lạc lối đâu mà đến đây ?”
Thưa rằng : “Thanh khí xưa nay,
Mới cùng nhau lúc ban ngày đã quên ?”

Hàn gia ở mé tây hiên,
Dưới dòng nước chảy bên trên có cầu.
Mấy lòng hạ cố đến nhau,
Mấy lời hạ tứ ném châu gieo vàng.
Vâng trình hội chủ xem tường,
Mà sao trong sổ đoạn trường có tên.
Âu đành qua kiếp nhân duyên,
Cũng người một hội một thuyền đầu xa !
Này mười bài mới mới ra,
Câu thần lại mượn bút hoa vẽ vờ”.
Kiều vâng lĩnh ý đề bài,
Tay tiên một vậy đủ mười khúc ngâm.
Xem thơ nức nở khen thắm :
“Giá đành tú khẩu cầm tâm khác thường !
Ví đem vào sổ đoạn trường,
Thì treo giải nhất chi nhường cho ai !”
Thêm hoa khách đã trở hài,
Nàng còn cầm lại một hai tự tình.
Gió đầu sịch bức màn mảnh mảnh,
Tỉnh ra mới biết rằng mình chiêm bao.
Trông theo nào thấy đâu nào,
Hương thừa đường vẫn ra vào đâu đây.
Một mình lưỡng lự canh chầy,
Đường xa nghĩ nổi sau này mà kinh !
Hoa trôi bèo giạt đã đành,
Biết duyên mình biết phận mình thế thôi !
Nổi riêng lớp lớp sóng dồi,
Nghĩ đời con lại sứt sùi đời con.
Giọng Kiều rên rỉ trướng loan,
Nhà huyên chợt tỉnh hỏi con có gì :
“Cớ sao trần trọc canh khuya,
Màu hoa lê hãy dầm dề giọt mưa ?”
Thưa rằng : Chút phận ngây thơ,
Dưỡng sinh đôi nợ tóc tơ chưa đền.
Buổi ngày dạo mả Đạm Tiên,
Nhấp đi thoát thấy ứng liền chiêm bao.
Đoạn trường là số thế nào,
Bài ra thế ấy vịnh vào thế kia.
Cứ trong mộng triệu mà suy,
Phận con thôi có ra gì mai sau !”

Dạy rằng : “Mộng huyễn chắc đâu,
Bồng không mua nãi chuốc sâu nghĩ nao !”
Vâng lời khuyên giải thấp cao,
Chưa xong điều nghĩ đã dào mạch Tương,
Ngoài song thả thả oanh vàng,
Nách tường bông liễu bay ngang trước màn.

NGUYỄN DUY

XUÔNG ĐẦY

*Con ơi mẹ dặn câu này
Sông sâu chớ lội đò đầy chớ đi*

Người dung người ở đâu về
Đi cùng ta một chuyến đi xuống đầy

Hớ hênh nghiêng chút bên này
Sông sâu chơi với bàn tay chia lìa
Hớ hênh nghiêng chút bên kia
Giọt đau thương sẽ đầm đìa mắt ai.

Biết rồi !... Vai cứ kè vai
Kệ cho mấp mé cả hai mạn xuồng...

Bưởi nhà ai chín sau vườn
Gió bâng quơ thả làn hương giữa trời
Cu vườn thông thả bay đôi
Về đâu hỡi lục bình trôi lững lờ.

Lau già râu tóc lơ phơ
Khói sương biêng biếc mấy bờ sông xa
Chiều xanh như nổi nhớ nhà
Mây bàng bạc sóng bao la bốn bề.

Không vì thương một miền quê
Tự dung người ở đâu về lênh đênh
Người đang ước ngọt mơ lành
Sầu riêng đang chín trên cành phải không ?

Cũ xưa đến vậy là cùng

Sao sông nước cứ trẻ trung thế này
Ai xui người trở về đây
Mẹ răn vẫn nhớ... xuống đày vẫn đi...

NHỚ BẠN

Tôi về xứ Huế mưa sa
em ơi Đồng Khánh đã là ngày xưa
tôi về xứ Huế chiều mưa
em ơi áo trắng bây giờ ở đâu ?

Bến Tuần loáng thoáng hàng dâu
em xa vườn lựu từ lâu lắm rồi
lối mòn đá cuội rong chơi
lơ thơ trắng dưới chân đồi hoa mơ.

Lan báo hi nở tình cờ
bông ngô đồng rụng xuống bờ Hương giang
chợ chiều Bến Ngự chưa tan
ai đi ngược dốc Phú Cam một mình.
1976

NGUYỄN ĐẠI NGHĨA

BÊN GIẬU CÚC TẦN

Ngày xuân bên giậu cúc tần
Chiều mưa em đứng bàn thàn đợi tôi
Thế rồi năm tháng cứ trôi
Giậu xanh ngày ấy, khoảng trời thu sang.

Ngày tôi tạm biệt xóm làng
Em tròn mười tám, nhẹ nhàng bước chân
Chia tay bên giậu cúc tần
Em rằng : năng đến đỡ đàn mẹ tôi
Thế rồi cách trở xa xôi
Bờ cây ngày ấy ai người đợi ai.

Bây giờ trúc đã quên mai

Mẹ tôi già yếu nào ai đỡ đần
Và... cho đến một ngày xuân
Có người tiểu phụ dừng chân cổng nhà.

Em giờ là của người ta
Của riêng tôi một giậu hoa – cúc tần.
Thanh Hà, 1989

NGUYỄN ĐÌNH THU

ĐẾN CHIỀU

Tôi yêu là bởi tôi yêu
Cầm tay cô hỏi, hỏi nhiều làm chi.

Khi yêu không đấn đo gì
Phân phó chừ biết nói vì có sao.

Huống hồ yêu tự khi nào
Hôm qua lòng thấy ngọt ngào mới hay.

Gạn gùng mong cạn phơi bày
Hoạ chẳng có một điều này đơn sơ.

Thuyền tình đã gặp người đưa
Giông khơi không lẽ đôi bờ rồi thôi.

Tin nhau ai nói bằng lời
Và mai ai biết xa vời bao nhiêu.

Một thương là sự đã liều
Thì theo cho đến xế chiều chứ sao !

NGUYỄN ĐỖ

KHÔNG ĐỀ TẶNG CHÍN

Tôi lang thang mãi thành quen

Nhớ quê hương thoảng công viên giọng người
“...Không anh... răng rứa ?” em mời
Từ trên chín nấc tôi cười cùng sao
Phận càng thấp ở càng cao
Càng nhiều trăng gió càng hao tình người
Mong thư, thư chẳng đến nơi
Mong em, em khẽ : “Gần trời mà kinh !”
Thì thôi tôi lại cùng mình
Chén trà xanh với chén vênh mây trời.

NGUYỄN HÀ

ĐÊM MƯA Ở VŨNG TÀU

Giọt mưa như nước mắt thừa
Khóc vu vơ đổ hững hờ vào em
Giọt mưa xóa những ánh đèn
Gầy vai ướt tóc làm đêm sững buồn
Gốc cây bóng ngả chập chờn
Khách du vắng bước lê mòn phố thừa.

Buồn vui nào tại trời mưa
Lòng hoang bỗng gặp nếp chùa bỏ hoang...

NGUYỄN HOÀI NHƠN

CÚN VÀNG

Tặng Việt Trác

Một mình tao với túp nhà
Mình mày ngong ngóng vào, ra canh chừng
Nỗi buồn như chén cơm lưng
Hạt khô, hạt ướt tao bung nhường mày
Góc giường ngà ngật rượu cay
Tàn canh đêm cạn, ngày đầy sỏi tắm
Túi thơ, bầu rượu, nợ nần...
Bước cao, bước thấp khôn lẫn ngõ sâu
Bếp nhà biệt bóng vợ tao

Mắt buồn đáy giếng, dây gàu hụt hơi
Con trăng chết đuối lâu rồi
Tao trần trời đứng khóc, cười không đâu
Mai tao kiết xác ve sầu
Mày như chiếc bóng nhập vào tong teo !
Đã đi quá nửa kiếp nghèo
Ngẫm thương lão Hạc gieo neo “cún” vàng.

NGUYỄN HOÀNG SƠN

TIỄN EM

Tiền em buổi sáng đi làm
Nón quên anh nhắc, chiếc làn anh đưa
Tần ngần một thoáng dây dưa
Trao em chiếc cặp lồng trưa quá nghèo.

Xa em từ sáng tới chiều
Mà nghe thấp thỏm bao điều trong anh
Đường bằng nhưng lắm khúc quanh
Xe đông người vội nên thành khó đi.

Một ngày nào có ngăn chi
Mỗi giây qua, những điều gì đợi em ?
Xuôi tay, chịu phút yếu mềm
Là thôi... có thể mất em trong đời !

Nói ra thì sợ em cười
Đàn ông sao lại có người như anh
Nhưng mà hạnh phúc mong manh
Ngọn đèn đêm trống, xung quanh gió lùa.

Nào ai học hết chữ ngờ
Điều thiêng liêng hoá trò đùa đắng cay...
Cùng em buổi sáng chia tay
Thăm mong lương thiện một ngày đón em.

NGUYỄN HƯNG HẢI

ĐÊM THỊ MẦU

Chuông chùa tiếu đánh tiếng ghen
Ở ngoài sân khấu là đêm đi rình
Ai giam được cái chữ tình
Thị Mầu tay quạt tay phanh áo hờ
Trách gì hai đứa lẳng lơ
Sao em ăn táo để chùa tụng kinh
Biết là tiếu cũng như mình
Làm thân con gái còn rình gì nhau
Ở ngoài sàn diễn là đâu
Cửa trước thì đóng cửa sau thì mời
Bão đâu ở tận cuối trời
Em là nắng của một thời còn mưa
Một thời kẻ đón người đưa
Vào chùa mới biết sân chùa lắm rêu.

NGUYỄN KHẮC THẠCH

*THƠ TÌNH TRÊN MŨI SI **

Chiều nay tôi đến Mũi Si
Một mình như thể chưa đi một mình
Gặp con bò đứng làm thình
Con bò cũng đến một mình như tôi
Cỏ bò trước mõm bò chơi
Biển dài rộng một đầy voi nổi mình.

Mũi Si si cảnh si tình
Tôi, con bò đứng một mình... là hai.

.....

**tên một mũi đất nhô ra trên biển Cửa Tùng*

NGUYỄN KHOA ĐIỂM

KHOẢNG TRỜI YÊU DẤU

Khi nhà em ở phía đông
Mỗi ban mai, mặt trời hồng chỗ em
Tưởng như em đó, bên thềm
Hồng hào chải mái tóc mềm xuống vai.

Lòng anh bát ngát ngày dài
Mênh mông hoa lá mang hoài nắng em
Hỡi người con gái dịu hiền
Hoá thân làm mặt trời bên cuộc đời.

Yêu em, yêu cả khoảng trời
Sương giăng buổi sớm, nắng dờn chiều hôm
Tháng tư giông chuyển bốn chôn
Hạt mưa vẩy âm, nỗi buồn cách xa.

Phía em, phía cửa quê nhà
Trắng là tóc mẹ, xanh là áo em
Anh đi kháng chiến trăm miền
Hương dương thương nhớ vẫn nghiêng phía này.

NGUYỄN NGỌC LÝ

MƯA

*Trời mưa bong bóng phập phồng
Mẹ đi lấy chồng con ở với ai
(ca dao)*

Ấy là tôi nói ngày xưa
Mẹ tôi tái giá – đò đưa theo dòng
Không mưa cũng thể phập phồng
Lừa tôi ngỡ trước, mẹ vòng lối sau.

Ấy là tôi nói ca dao
Con chuồn chuồn ớt đậu vào đời tôi
Bà đừng ru nữa bà ơi
Vít thêm ngọn nắng mỏng tôi giậu nhà.

Ấy là tôi nói áo hoa

Mẹ mua cho Tết tỉnh xa gửi về

Di tôi dỗi : áo của di
Để cho tôi mặc, không thì tôi không.

Ghét lây bảy sắc cầu vòng
Giả như biết chặn lối vòng cơn mưa.

NGUYỄN NGỌC OÁNH

NỬA

Tôi – nàng nửa bạn, nửa yêu
Nửa mưa, nửa nắng, nửa chiều, nửa mai
Nửa đêm chợt tỉnh giấc dài
Quờ tay chạm ánh trăng ngoài chấn song.
3.1991

NGUYỄN QUANG THIỀU

BÂY GIỜ ĐANG CUỐI MÙA ĐÔNG

Bây giờ đang cuối mùa đông
Làng bao cô gái lấy chồng đi xa
Chút chiều hoa nắng ngõ nhà
Tôi đi, tôi đứng để mà vu vơ.

Bây giờ lâm tâm lộc mơ
Lừa thừa lộc khế, lơ thơ lộc đào
Tình tôi có chút lộc nào
Nảy xanh qua tiếng thét gào bão mưa
Bây giờ cải đã thành dưa
Làng bao cô gái cũng vừa lớn lên
Ra đường gặp tiếng xưng “em”
Đêm về tôi với ngọn đèn nhìn nhau.

Thế rồi ngày tháng qua mau
Lại nghe pháo nổ ở sau ngõ mình

Chồng em có ở xóm đình
Đề tôi tránh lối rập rình đón dâu...
Cuối đông 1983

NGUYỄN THÁI SƠN

MUỘN

Chiều thu nắng loãng nhẹ tênh
Lá đa rụng tím sân đình cổ sơ
Trời trong như nước vô bờ
Cỏ xanh như đến tận giờ mới xanh.

Đầu cành tím nụ hoa chanh
Tiết Ngâu mưa chợt bao quanh hai người
Chỉ là mưa bóng mây thôi
Chỉ là cái có để người che nhau.

Những tìm kiếm tận đâu đâu
Còn người cách chỉ bờ dâu chẳng tìm
Bây giờ bác đã thành đèn
Men lên rượu chát, chợt nhìn ngẩn ngơ.

Tôi về thăm lại làng xưa
Tóc đà sợi nắng sợi mưa trên đầu
Giếng đình trong vắt thăm sâu
Rồi bời một khúc dây gầu trong tay.

NGUYỄN THANH MỪNG

ĐÁM CƯỚI HUYỀN TRẦN

Nghe đờn vua xứ Chà Bàn
Dâng miền Ô Lý rước nàng vu quy
Tôi mang rượu đến biên thùy
Hát lên mây trắng biệt ly, cả cười.

Thân không tác đất cắm dùi

Bể sông thi phú, trăng trời phong sương
Cán răng nhưong bậc đế vương
Grom cùn quăng xuống vệ đường nhân duyên.
Thôi nàng hãy tạm nguôi quên
Tôi chàng trai Việt còn trên đời này
Quyết thâu trăm họ về tay
Binh hung ruổi chốn lưu đày tìm nhau.

NGUYỄN THẾ VINH

BÀ CHÚA

Người trong cung cấm là ai
Lựa điều phong cửa, mũi hài thêu hoa
Đôi hàng nón rủ la đà
Khói hương cả đến cột nhà cũng thom.

Tam toà gác tía lầu son
Giáng trần cũng chẳng hao mòn nét tiên
Phách đàn cất điệu múa thiêng
Gió xuân bở ngỡ, áo xiêm thẹn thùng.

Đã thương, thương đến tận cùng
Đã yêu, bề thăm non rừng cũng đi
Bà đưa mẹ, cháu theo dì
Lòng tin, khi thịnh, khi suy vẫn bền.

Mặc ai cầu lộc, cầu tiền
Oán ân muốn giải, ưu phiền muốn khuây
Nắng chiều đã ngả đường cây
Mình em lẻ một hồi này cầu duyên...

Phù Giấy, 1993

NGUYỄN THỊ ĐẠO TĨNH

BÙA LÁ

1.

Lá vàng, tôi thả bùa mê
Cho ai nhặt về làm chút duyên chơi
Lỡ làng mười tám, đôi mươi
Tôi đi chợ muôn kiếm coi trầu già.
Tơ vương tóc rối chân gà
Ai mua, tôi bán để mà cầu duyên...

2.

Đợi người như đợi trăng lên
Người như chàng Cuội, người quên lối về
Đêm dài, đêm thả bùa mê
Cho con đom đóm bờ đê lạc đường.

3.

Buồn tình ngồi ngắm trăng sông
Chẳng ai thương đến, thì thương lấy mình
Lá rơi lạc lối sân đình
Bùa yêu tôi thả, cho mình tôi yêu !
1992

NGUYỄN THỊ HỒNG NGÁT

XEM NGUYỆT CÔ HOÁ CÁO

Thôi đừng khóc nữa, Nguyệt Cô !
Tìm đâu thấy ngọc bây giờ mà mong
Giá em đừng sống hết lòng
Giá đừng yêu, chẳng mơ mòng làm chi
Giá đừng khao khát mỗi khi
Trăng lên soi bóng rừng khuya sum vầy
Thì đâu ngọc mắt trắng tay
Thì đâu đến nỗi đắng cay một mình
Trở về kiếp cáo buồn tênh
Tiếng kêu vọng khắp rừng xanh đến giờ
Giật mình vì chuyện người xưa
Tiếng kêu như tỉnh như mơ giữa đời

Ước ao được sống kiếp người
Người lừa em – đáng một lời giao hoan
Xé lòng nghe tiếng em than
Tiếng kêu nhân thế vẫn vang vọng về.
Nghìn lần xem – vẫn đam mê
Trái tim buốt trước câu thề gió trắng
Cầm sao tơ nhện cứ giăng
Một đời dại – vẫn đa mang – một đời...

NGUYỄN THỊ TÂM ĐĂNG

MỘT THỜI MỘT ĐỜI

Một thời để nhớ thương nhau
Một đời để lại những câu thơ buồn.

Năm mù sương, tháng mù sương
Bóng anh ở cuối con đường mùa xuân
Hàng cây xưa đã phong trần
Anh phong sương với nợ nần nhân gian
Một thời như gió sương tan
Một đời như nắng võ vàng ngoài hiên.

Anh là ai giữa vô biên
Một câu hỏi lạnh nổi phiền muộn... ai.

Đi tìm sợi nắng ban mai
Gặp anh e lúc xuân phai mất rồi.

NGUYỄN TRỌNG OÁNH

BÀI THƠ KHÔNG LỜI

Bước chân đánh giặc trăm miền
Tôi đi qua những con thuyền bên sông...
Thơ yêu chẳng có một dòng
Tôi yêu tôi để trong lòng, tôi yêu...
Dấu cho những sớm những chiều

Mưa Trường Sơn thấm ướt nhiều trang thơ
Dẫu cho ai có mong chờ
Tôi không dám ước ai chờ đợi tôi.

Sân ga vang một tiếng còi
Khói bom hôm ấy bầu trời ngổn ngang
Hoà vào dòng lá nguyệt trang
Tôi đi mất hút trong hàng, bóng tôi.
Bài thơ từ đó không lời
Tôi mang theo suốt một đời làm thơ.

NGUYỄN TRỌNG TẠO

KHÔNG ĐỀ

Chia cho em một đời tôi
Một cay đắng một niềm vui một buồn

Tôi còn cái xác không hồn
Cái chai không rượu tôi còn vỏ chai.

Chia cho em một đời say
Một cây si
với một cây bồ đề

Tôi còn đâu nữa đam mê
Trời chang chang nắng tôi về héo khô.

Chia cho em một đời thơ
Một lênh đênh
một đại khờ
một tôi.

Chỉ còn cỏ mọc bên trời
Một bông hoa nhỏ
lặng
rơi
mưa
dầm...

NGUYỄN VIỆT CHIẾN

CÁT ĐỢI

Cát chiều bay sẫm bên sông
Thương con đò ngược mùa đông chưa về
Lối mòn bạc cỏ may đê
Chiều mòn rỗng tiếng chim gì kêu đau
Sóng đêm tự bên sông nào
Theo trăng về thức dưới màu mây xưa.

Tôi hoang vu, cát hoang vu
Trăng là người khách qua đò đêm nay
Cô đờn xuống một đò đầy
Tôi chờ em phía bên này mùa đông
Cát còn bay trắng bên sông
Người còn đi trăng mùa mong ước này.

Tôi cầm hạt cát trên tay
Đêm không còn ấm như ngày có em
Tôi cầm cả chính tôi lên
Câu thơ nhạt được phía miền quạnh hiu
Câu thơ như cát mỗi chiều
Đem theo chút ấm nắng nghèo vào đêm.
12.1991

NGUYỄN VŨ TIỀM

THI SĨ CHÂN QUÊ

Hình như vắng thất lung xanh
Mùa xuân dường cũng bớt thanh đôi phần
Vắng yếm sồi, ngực thanh tân
Hình như cũng có đôi phần lỏng lơi...

Nên giàn trầu lá vẫn tươi
Cau liên phòng vẫn đợi môi ai hồng
Rừng mơ trắng sắc chờ mong
Khói hương còn phảng phất trong Thiên Trù.

Kìa ai đường nắng mịt mù
Giắt đầu nắm lá hương nhu gánh gồng
Kìa con bướm trắng vẽ vòng
Và hồn trinh nữ ngồi hong tơ buồn...

Hình như phía cuối hoàng hôn
Hao hao anh lái vào thôn bán thuyền
Đường xa thi khách không tiền
Bước vô quán trọ đến thềm lại thôi.

Sững sờ trước giậu mừng tơ
Hỏi người, người đã mấy hồi sang ngang
Một đời hệ lụy tràng giang
Ba ngày Tết, hoá khăn tang ba vòng...

PHẠM CÔNG TRÚ

LỜI THỀ CỔ MAY

Làm sao quên được tuổi thơ
Tuổi vàng, tuổi ngọc – Tôi ngò lời ai.

Thuở ấy tôi mới lên mười
Còn em lên bảy theo tôi cả ngày
Quần em dệt kín bông may
Áo tôi cúc đứt, mực dây tím bầm
Tuổi thơ chân đất đầu trần
Từ trong lấm láp em thâm lớn lên
Bây giờ xinh đẹp là em
Em ra thành phố dần quên một thời
Về quê ăn Tết vừa rồi
Em tôi áo chèn, em tôi quần bò
Gặp tôi em hỏi hững hờ :
“Anh chưa lấy vợ còn chờ đợi ai ?”
Em đi để lại chuỗi cười
Trong tôi vỡ một khoảng trời pha lê.

Trăng vàng đêm ấy bờ đê

Có người ngồi gỡ lời thề cỏ may.
1986

PHẠM ĐỨC

VÍ DẦU...

Ví đầu ngọn lửa hắt hiu
Thì anh nhen nhúm, lựa chiều gió lên
Thì anh đóm mỏng, củi khô
Thì anh gượng nhẹ đợi chờ lửa lan.

Ví dầu ngọn lửa lụi tàn
Thì anh gom góp chút than cuối cùng
Thì anh chiu chất đóm hồng
Tìm trang viết, nhóm bập bùng say mê.

Ví dầu than lụi, trời khuya
Nhật thên ro bụi, nã nề nhân duyên

Thì anh nhật giữa lãng quên
Những than đen của lửa thiêng năm nào.

Ví dầu thê nào, thê nào
Vẫn tin còn lửa rì rào trong than.

PHẠM HỒNG OANH

MUỐI DƯA

Tươi cái mát, héo cái còn
Tôi đem nén những nỗi buồn làm dưa
Tưởng vừa chớm đến độ chua
Lại ra vị đắng chẳng ngờ vì đâu ?
Một thời mặn nhạt cho nhau
Xót xa nào nghĩ nát màu lá xanh !
Gỡ xong ngày tháng... vô tình
Lòng ai chùng đã nổi thành váng chua

Hoa vàng nở giữa chiều mưa
Gió đưa cây cải ngày xưa về trời
Thương thâm từng cọng rau tươi
Rung rung cái mát, chơi vui cái còn...

PHẠM NGỌC CẢNH

LỤC BÁT NGÀY MƯA

Mưa khi anh đến Cát Đằng
Tên ga như được gọi bằng tiếng mưa
Ai vừa đêm trước tiễn đưa
Ngoài bờ cỏ thấm lưa thưa hạt buồn.

Bếp nhà ai đốt nùn rom
Tàu lặn qua ngọn khói thơm quê nghèo
Khói lan xanh cả ruộng bèo
Con cò mở cánh đập diu muốn bay.

Lay phay mưa gió lay phay
Rơi chênh chếch mãi nên ngày tháng ba
Tàu dùng dằng bước vào ga
Mưa vây trắng biết rồi ra lối nào.

Bấy giờ em đứng nơi đâu
Nhấp nhô nón đội lên đầu mà thương
Mưa ơi mưa suốt cung đường
Lăn thăn chi mãi như gương mặt người.

Giá cầm được hạt mưa rơi
Để bâng khuâng với vòm trời mưa giăng
Như khi anh đến Cát Đằng
Tên ga như được đan bằng tiếng mưa.

Ninh Bình, 3.1985

PHẠM THỊ NGỌC LIÊN

LỤC BÁT Ở ĐÈO NGANG

Dập dềnh bóng núi. Đèo Ngang
Mình ta
với nỗi buồn vàng
trên tay
Đường xa
chim mỗi cánh bay
Chờ theo
một khối tình đầy
long đong
Qua vùng nước trắng mênh mông
Tàu trôi
ta cũng bèo bồng trôi theo
Bướm non tơ
khóc trong chiều
Vẫy tay
gửi một lời yêu
lỡ làng
Thôi thì thôi
nỗi buồn vàng
Thả ta xuống đỉnh trời hoang
một mình...

Đèo Ngang, 19.10.1990

PHẠM TIẾN DUẬT

BUỘC CHỈ CỎ TAY

Bản Lào chúc phúc cho anh
Trắng tinh sợi chỉ hiền lành buộc tay
Trong khi cầm sợi chỉ này
Em nhìn mẹ, lại vui đầy nhìn anh
Lạ cho sợi chỉ mong manh
Buộc hờ mà trời lòng anh khôn về.

Bản Nậm-chà-lộ, 1972

PHẠM HỒNG KHANH

NHỮNG LỜI NGƯỜI NÓI

Những lời người nói xa xôi
Vớ tôi ngày ấy nào tôi biết gì
Núi chưa vọng tiếng từ quy
Sông chưa chảy xiết, bờ thì chưa cao
Mông toi chưa bén giậu rào
Dâu chưa nên cội, tấm nào đã ươm
Tiếng cu cườm, tiếng cu cườm
Gáy chi giục giã sau vườn người ơi
Cái thời sợi chỉ còn lơ
Cau chưa nứt bẹ, trầu thì chưa xanh
Ruột bầu chưa nấu làm canh
Gừng cay muối mặn chưa thành ca dao
Mận chưa đến tuổi hỏi đào
Cành hồng chưa gãy lối vào còn sương
Lòng tôi tơ nhện chưa vương
Chưa buồn lá rụng bên đường ngày thu
Như mây trời thích lãng du
Tôi chưa hay đá Vọng Phu ngóng chồng.

Thế rồi con sáo sang sông
Để cho câu hát cửa lòng người ơi !

PHAN THANH PHƯỚC

ĐÊM TẢN

Canh trăng sương dẫn phiên về
Buồn thao thức đong bốn bề nghiêm lâu
Sân mê ngậm bóng cây sầu
Liễu nghiêng tóc rũ trước lầu gió se
Địch râu giọng kéo lê thê
Thơ ai khuya lạnh ngã đề tương tư
Nén hao lệ ứa từ từ
Ngẩn ngơ tựa gối nàng như mất hồn.

1939

PHAN THỊ THANH NHÀN

KHÔNG ĐỀ

Như chớp mắt như chiêm bao
Vừa thơ ngây đã chớm vào già nua
Mắt đeo kính, tóc rụng thưa
Gặp người yêu cũ muốn vờ rằng quên.

Thôi rồi cái thuở anh – em
Thôi rồi một thoáng êm đềm ngày xưa
Thôi rồi bím tóc ngây thơ
Thôi rồi nũng nịu câu đùa trẻ con.

Xin đừng bước lại gần ơn
Xin đừng gửi kẹo cho con ở nhà
Xin đừng hỏi chuyện gần xa
Xin đừng điện thoại, đừng qua trước thêm.

Ơi người yêu thuở hoa niên
Đâu còn cái tuổi mắt nhìn toàn hoa
Trẻ trung thuở ấy đã xa
Cuộc đời thực với dưa cà cần lao
Vớ bao đau đón ngọt ngào
Đẹp hơn một giấc chiêm bao. Giã từ...
1.1989

QUANG HUY

HƯ VÔ

Cái gì cũng có một thời
Bao nhiêu máu chảy trong lời vua ban

Cái gì rồi cũng tiêu tan
Bao nhiêu xương trắng nằm oan dưới mồ

Cái gì rồi cũng hư vô
Bao nhiêu tượng gỗ lên chùa ngồi chơi.

Cái gì rồi cũng rụng rơi
Quả trên vườn Cấm, hoa nơi Địa-đàng

Chỉ còn mãi với thời gian
Tình yêu từ thuở hồng hoang đại khờ.

*

Gắng ngồi viết cạn bài thơ
Bài thơ rồi có hư vô như mình ?

QUANG VĨNH KHƯƠNG

TRƯỜNG CHI

Đêm xưa có một gã khờ
Uống trăng rồi khóc trang thơ đời mình
Uống thơ rồi khóc cuộc tình
Uống tình rồi khóc một mình dưới trăng.

TẢN ĐÀ

HOÀNG HẠC LÂU

(dịch bài Hoàng Hạc Lâu của Thôi Hiệu)

Hạc vàng ai cuội đi đâu
Mà nay Hoàng Hạc riêng lâu còn tro
Hạc vàng bay mất từ xưa
Ngàn năm mây trắng bây giờ còn bay
Hán Dương sông tạnh cây bầy
Bãi xa Anh Vũ xanh dầy cỏ non
Quê hương khuất bóng hoàng hôn
Xa trông khói sóng cho buồn lòng ai.

QUA CẦU HÀM RỒNG

Hôm xưa chơi ở Dương Quý
Trắng phau ngựa trắng, xanh rì rừng xanh
Hàm Rồng nay lại qua Thanh

Dưới cầu nước biếc in hình thi nhân
Người đầu sương tuyết phong trần
Non xanh nước biếc bao lần vãng lai
Dư đồ còn đó chưa phai
Còn con còn nước còn người còn non
Ruột tằm dù héo chưa mòn
Tơ lòng một mối xin còn vấn vương
Nước non muôn dặm đường trường
Hỡi ai rau sắng chùa Hương biết cùng
Trăm năm nặng gánh tang bồng
Lửa than càng đốt cho lòng càng son
Cảnh còn biếc nước xanh non
Dầu ai trắng tóc duyên còn thắm thơ
Đề ai thương nhớ đợi chờ
Mà ai đi mãi ! Bao giờ đến nơi ?

1932

VÔ ĐỀ

Suối tuôn róc rách ngang đèo
Gió thu bay lá, bóng chiều về tây
Chung quanh những đá cùng cây
Biết người tri kỷ đâu đây mà tìm ?
Hỏi thăm những cá cùng chim
Chim bay xa bóng, cá chìm mất tăm
Bây giờ vắng mặt tri âm
Lấy ai là kẻ đồng tâm với mình
Nước non vắng khách hữu tình
Non xanh nước biếc cho mình nhớ ai ?

1916

TẾ HANH

MÙA THU Ở NÔNG TRƯỜNG

Mùa thu đã đến nông trường
Se se gió trở, hơi sương dịu trời
Nắng vàng mây lững lờ trôi
Nét xanh uốn lượn, lưng đồi uốn cong

Lúa mùa đang ngậm đòng đòng
Ngậm mình trong nước suối trong dạt dào
Bóng chè xanh mượt sườn cao
Sỏi lăn cày máy rào rào bánh xe.

Đàn bò ăn cỏ no nê
Theo con đường đỏ qua khe, về chuồng
Người chẵn trong bóng hoàng hôn
Có nghe thu gọi tâm hồn chiều nay

Tôi đi để mặc cỏ may
Hai bên bờ biếc ghim đầy quần tôi
Dừng chân dưới một quả đồi
Gỡ từng sợi cỏ, tôi ngồi nhìn thu.

Thu, 1962

SÓNG VỘI

Tặng Huy Cận

Trong tôi văng vẳng dư vang
Diệu buồn của lá phai vàng rơi thưa

Trong tôi thoang thoảng hương đưa
Cỏ hoa tàn rũ, mộng xưa vẫn sâu

Mây trời nhuộm bóng thương đau
Lá hoa héo rũ, nắng nhàu mình tơ...

Hơi sương nhỏ lạnh lòng thơ
Tôi nghe rợn ngập nước mờ nao nao...

Biệt ly tụ họp thời nào
Thương vương khắp nẻo, nhớ bao tư bề...

Thu đi lâu quá không về
Lòng chờ vội sống giữa hè ít thu...

Hè 1939

THẠCH QUỲ

LỜI NGHÌN NĂM

Nghìn năm mưa vẫn còn mưa
Thấm vào viên sỏi hay chưa thấm vào
Nghìn năm vẫn nắng gió Lào
Quay cuồng lốc bụi trước rào nhà tôi ?
Nghìn năm còn nữa hay thôi
Ngững người mong nhớ, những người ngóng trông
Nghìn năm biết có còn không
Dưới khe hòn đá, cây thông bên đồi

Tháng năm lần lửa đắp bồi
Lặng im lá cỏ nói lời nghìn năm.

1990

THANH HÀO

BÓNG MÁY

Hôm nay trời nắng như nung
Mẹ em đi cấy phơi lưng cả ngày
Ước gì em hoá thành mây
Em che cho mẹ suốt ngày bóng râm.

THANH NAM

ĐÊM CUỐI NĂM UỐNG RƯỢU MỘT MÌNH

Rượu mời ta rót cho ta
Bạn gần không tời bạn xa chưa về
Rót nghiêng năm tháng vào ly
Mắt nheo bóng xế tay che tuổi buồn
Rót đầy băng giá cô đơn
Rót thao thức nhớ rót hờn giận quên
Thôi đừng, thôi hãy lặng yên
Ngủ ngoan đi nhé cơn điên thuở nào
Rót ta với bóng cùng nhau
Ngất ngư rót mãi tỉnh vào cơn say
Bốn mươi lăm tuổi rồi đây

Lá xanh còn được bao ngày phù du ?
Rót đau thân thể mơ hồ
Nửa khôn ngoan thức nửa rồ dại mê
Ngó đời lẩn lóc vòng xe
Rã rời xích chuyễn ê hề bánh quay
Ngó lui hun hút đêm dài
Những xuân đã lạnh, những đời đã xa
Rót thêm ly nữa mời ta
Cái say như muốn chuyễn qua cái sầu.

.....

*(rút trong tập Thơ văn người Việt Nam ở nước
ngoài – 1975-1990)*

THANH NGUYỄN

LỖI HẸN CÙNG CA DAO

Vườn nay người khác đã rào
Khóm mai thay chỗ khóm đào ngày xưa
Em ngồi giặt áo giữa trưa
Đâu rồi môi hát vu vơ một mình ?
Em ngồi giặt áo lặng thinh
Vò cho sạch những vết tình còn vương
Giữ cho rơi hết giọt buồn
Phơi cho khô hết nhớ thương xa vời...
Đàn Kiều được mấy khúc vui
Thơ Kiều có vận vào đời em chăng ?
Tình so chưa đủ ngũ âm
Áo chồng con đã nặng oằn dây phơi
Áo ca dao, gió cuốn rồi
Cầu ca dao, trả cho người khác qua
Tóc mai rủ bóng hiên nhà
Chuyện xưa dù nhắc cũng là chuyện xưa.

Em ngồi giặt áo giữa trưa
Rát bàn tay vẫn vò chưa sạch lòng.

THANH THẢO

CHUỖI CƯỜM

Từ ô cửa sổ nhìn ra
Tôi thấy cô gái, ngôi nhà, cái cây
Ngôi nhà vôi gạch đang xây
Cô gái đang lớn, cái cây chưa già
Từ ô cửa sổ nhìn ra
Thời gian khi ấy mượt mà tóc xanh
Tôi hay nghĩ điều chưa thành
Những màu sắc lạ thoáng nhanh trong đầu
Tôi hay xâu chuỗi vào nhau
Những chữ rời rạc như xâu hạt cườm
Có khi dùng sợi chỉ thường
Có khi là một chuỗi cườm không dây.

Nhìn ra từ cửa sổ này
Tôi thấy cô gái, cái cây, ngôi nhà...

1984

THẢO VI

DẤU XƯA

*Bao giờ Trường Úc hết vôi
Thì anh mới hết đứng ngôi trông em.
(ca dao Bình Định)*

Em lên Trường Úc tìm anh
Theo câu hát gọi ân tình xa xưa
Người ơi Trường Úc bây giờ
Có còn bạc tóc đợi chờ nhau không ?
Để em dâng tấm lụa hồng
Như xưa mẹ vượt nghìn trùng theo cha
Có còn chăng một câu ca
Một câu thề để vượt qua tháng ngày ?

Thời gian tính đốt ngón tay
Anh xa xôi đến hao gầy câu thơ
Biết rằng không đợi không chờ

Vẫn lên Trường Úc ngày xưa tìm người
Bây giờ Trường Úc còn vôi
Bây giờ... người đã xa tôi nghìn trùng.

THÂM TÂM

CÁC ANH

Các anh hãy chúc thật say
Cho tôi những cốc rượu đầy, rồi im
Giờ hình như quá nửa đêm
Lòng đau, đau lại trái tim cuối mùa.

Hơi đàn buồn tựa trời mưa
Các anh tắt nốt âm thừa đi thôi !
Giờ hình như ở ngoài trời
Tiếng xe đã nghiên đã rời rã đi.

Tâm tình lạnh nhạt đâu nghe
Tiếng mưa lá chết đã xê dịch chiều
Giờ hình như gió thổi nhiều
Những loài hoa máu đã gieo nốt đời.

Bao nhiêu nghệ sĩ nổi trôi
Sá chi cái đẹp dưới trời mong manh
Sá chi những chuyện tâm tình
Lòng đau đem chứa trong bình rượu cay...

1940

THẾ LỮ

TIẾNG SÁO THIÊN THAI

Tặng Ngô Bích San

Ánh xuân lướt cỏ xuân tươi,
Bên rừng thổi sáo một hai Kim Đồng.
Tiếng đưa hiu hắt bên lòng,
Buồn ơi ! xa vắng, mệnh mông là buồn...
Tiên Nga tóc xõa bên nguồn,

Hàng tùng rủ rỉ bên cồn đìu hiu,
Mây hồng ngừng lại sau đèo,
Mình cây nắng nhuộm, bóng chiều không đi.
Trời cao, xanh ngắt. Ô kìa,
Hai con hạc trắng bay về Bồng Lai.
Theo chim, tiếng sáo lên khơi,
Lại theo dòng suối bên người Tiên Nga.
Khi cao, vút tận mây mờ,
Khi gần, vắt vẻo bên bờ cây xanh.
Êm như lọt tiếng tơ tình,
Đẹp như Ngọc Nữ uốn mình trong không.
Thiên thai thoảng gió mơ màng,
Ngọc Trân buồn tưởng tiếng lòng bay xa...

THU BỒN

MONG EM VỀ TRƯỚC CƠN MƯA

Mong em về trước cơn mưa
Mây giăng kín núi đò chưa cặp cầu
Thương em nhiều nỗi nông sâu
Truân chuyên con nước biết đâu anh dò
Ba mươi năm một chuyến đò
Chưa xong chuyến, lại thân cò sang sông
Trăm năm một cõi bênh bồng
Chua chanh chát chuối vẫn nồng trầu cau
Em còn đợi chuyến đò sau
Hay là không thể theo nhau bờ này ?
Em về lấy tóc chẻ mây
Buộc anh đứng lại làm cây sông Hàn
Để cho anh với bạch đàn
Ngắn ngọn che nắng ngõ ngang trú mưa
Lòng anh như tấm vải thưa
Em con mắt thánh đưng đưa ước gì
Thôi đừng cong nữa làn mi
Trời cho đôi mắt khỏi đi đường vòng
Lòng anh như con nước ròng
Biển đau rát ruột cua còng chông trơ
Lấy khăn mà gói bơ vơ

Tay cầm nước mắt bao giờ qua sông
Gặp mệnh mông cũng mệnh mông
Nặng qua bao chuyến mà không nhạt nhòa
Lòng anh rúc tiếng tù và
Gọi đò mãi bỗng nhớ ra gọi mình.

THÚC HÀ

XEM ẢO THUẬT

Dẫu tôi đã dán mắt nhìn
Dẫu tôi nghiêng ngó soi tìm quẩn quanh
Vẫn là mười ngón tay anh
Vẫn là mắt ấy, mắt mình... chứ ai !
Úm ba la ! – hoá... thiên tài
Và tôi hoá kẻ nhảm, sai, dại, khờ.

Vỡ tay tôi bỗng sững sờ
Bởi yêu người – đã – dối – lừa – được – tôi !

TÔ HÀ

ĐÊM VĨNH SƠN

Bồi hồi trở giấc sương đêm
Mở tung bốn cửa ngòi yên một người
Ngoài kia sao tắt lâu rồi
Riêng vòm mây bạc toi bời cứ bay !...

TÓ HỮU

KHI CON TU HÚ

Khi con tu hú gọi bầy
Lúa chiêm đang chín, trái cây ngọt dần
Vườn râm dậy tiếng ve ngân
Bắp sây vàng hạt đầy sân nắng đào

Trời xanh càng rộng càng cao
Đôi con diều sáo lộn nhào từng không...

Ta nghe hè dậy bên lòng
Mà chân muốn đạp tan phòng, hè ôi !
Ngột làm sao, chết uất thôi
Con chim tu hú ngoài trời cứ kêu !

Huế, 7.1939

KÍNH GỬI CỤ NGUYỄN DU

Nửa đêm qua huyện Nghi Xuân
Bâng khuâng nhớ cụ, thương thân nàng Kiều
Hỡi lòng tê tái thương yêu
Giữa dòng trong đục, cánh bèo lênh đênh
Ngón ngang bên nghĩa bên tình
Trời đêm đâu biết gửi mình nơi nao ?
Ngẩn ngơ trông ngọn cờ đào
Đành như thân gái sóng xao Tiên Đường !
Nỗi niềm xưa, nghĩ mà thương

Đấu lia ngổ ý còn vương tơ lòng

Nhân tình nhắm mắt chưa xong
Biết ai hậu thế, khóc cùng Tố Như ?

Mai sau, dù có bao giờ

Câu thơ thuở trước, đâu ngờ hôm nay !
Tiếng đàn xưa đứt ngang dây
Hai trăm năm lại càng say lòng người
Trái bao gió đập sóng đời
Tấm lòng thơ vẫn tình đời thiết tha

Đau đớn thay phận đàn bà

Hỡi ôi thân ấy biết là mấy thân !
Ngẫm xem qua kiếp phong trần
Đời vui nay đã nửa phần vui đây
Song còn bao nỗi chua cay
Góm quân Ưng Khuyển, ghê bầy Sở Khanh
Cũng loài hổ báo ruồi xanh
Cũng phường gian ác hôi tanh hại người !
Tiếng thơ ai động đất trời
Nghe như non nước vọng lời nghìn thu
Nghìn năm sau nhớ Nguyễn Du

Tiếng thương như tiếng mẹ ru những ngày
Hồi người xưa của ta nay
Khúc vui xin lại so đây, cùng Người !
Sông Lam nước chảy bên đời
Bỗng nghe trống giục ba hồi gọi quân...
1.11.1965

TRẦN ĐĂNG KHOA

ĐÊM CÔN SƠN

Tiếng chim trên núi nhỏ dần
Rì rầm tiếng suối khi gần, khi xa
Ngoài thềm rơi cái lá đa
Tiếng rì rất mỏng như là rơi nghiêng
Mờ mờ ông bụt ngồi nghiêm
Nghĩ gì, ông vẫn ngồi yên lưng đên
... Bỗng đâu vang tiếng sấm rền
Tỉnh ra em thấy trong đèn đỏ hương
Ngang trời kêu một tiếng chuông
Rừng xưa nổi gió, suối tuôn ào ào
Đồi thông sáng dưới trăng sao
Như hòn Nguyễn Trãi năm nào về thăm
Em nghe có tiếng thơ ngâm...

... Ngoài kia nòng pháo ướt đầm sương khuya.
1968

TRẦN HUYỀN TRÂN

TƯƠNG TƯ

Phải đây mùa nhớ thương nhau
Chim ngoài ngọn gió hoa đầu cành mưa
Biết yêu thì khổ có thừa
Hình dung một thoáng tương tư chín chiều
Xa nhau gió ít lạnh nhiều
Lửa khuya tàn chậm mưa chiều đổ nhanh

Bóng đơn đi giữa kinh thành
Nhìn duyên thiên hạ nghe tình người ta
Đêm về hương ngát bên hoa
Tình ra thì lại vẫn là chiêm bao.

MƯỜI NĂM

Biết nhau từ thuở dại khờ
Giờ đây cát bụi đã mờ mắt trong
Nhánh hồng em chiết bên sông
Đã mười năm rụng mười bông hoa cười
Con chim bạc má già rồi
Mỏ vàng đã nhạt hết lời tơ xanh
Còn gì nữa ở lầu gianh
Ở lòng em, ở lòng anh còn gì
Tương phùng là để biệt ly
Biệt ly là một lòng đi qua lòng
Giờ thuyền em đã sang sông
Anh nhìn khói sóng ngỡ trông mây đèo
Mười năm mới hiểu tình yêu
Một nguồn hương nhẹ mấy chiều gió đưa.

UỐNG RƯỢU VỚI TẢN ĐÀ

Cụ hâm rượu nữa đi thôi
Be này chùng sắp cạn rồi còn đâu
Rồi lên ta uống với nhau
Rót đau lòng ấy vào đau lòng này
Tôi say ? Thưa, trẻ chưa đầy
Cái đau nhân thế thì say nỗi gì ?
Đường xa ư cụ ?

Quản chi

Đi gần hạnh phúc là đi xa đường.

Tôi là nắng – Cụ là sương
Tôi bùng dậy sớm, cụ nướng bóng chiều
Gió mưa tóc cụ đã nhiều
Lòng còn gánh nặng bao nhiêu khối tình
Huống tôi mái tóc còn xanh
Vâng, tôi trăm thác ngàn ghềnh còn đi

Với đời một thoáng say mê
Còn hơn đi chán về chề sông đời
Rót đi, rót nữa đi thôi
Rót cho tôi cả mấy mươi tuổi đầu
Nguồn đau cứ rót cho nhau
Lời say sưa mới là câu chân tình.
Ngã Tư Sở, 1938

TRẦN HỮU THUNG

ƯỚC CHI

Là tầm tầm biết nhả tơ
Là anh anh biết làm thơ cho đời
Tầm may lụa ấm cho người
Thơ anh anh nói những lời mền yêu
Ước chi có một buổi chiều
Hanh hanh nắng núi, heo heo gió đồng
Em tôi mặc áo lụa hồng
Nằm trên bãi cỏ đọc dòng thơ tôi.
1975

TRẦN LÊ VĂN

MỘT CUỘC VÀO ĐỜI

Cảm tạ các bạn mừng tôi bảy chục “tuổi xuân”

Thu năm Ngựa có tin đồn
Người tên họ ấy tuổi tròn bảy mươi
Đúng tên tôi, đúng họ tôi
Mà nghe cứ tưởng chuyện người đâu xa
Ngẩn ngơ chiếc bóng chiều tà
Ngó mình, mình lại ngỡ là sớm mai
Bắt đầu, lại bắt đầu thôi
Trắng nguyên trang giấy bồi hồi đợi ta
Ngắm nhìn vũ trụ bao la
Huyền cơ đóng lại mở ra cũng thường
Lòng này mở đón yêu thương
Giã từ nhé ! Nỗi chán chường lạnh tanh !

Ngại gì tóc lụi màu xanh
Lỡ khi bạc thếch tim mình mới lo
Gian lao gánh nặng “trời cho”
Một ngày còn vững tay co một ngày
Nụ vui còn ánh thơ ngây
Giọt buồn còn đượm nồng cay vị đời
Còn mê gió nổi mây trời
Còn say cái đẹp tuyệt vời chon von
Bảy mươi dù khuyết hay tròn
Vớì ta, ta vẫn hãỷ còn đôi mươi
Tạ lòng bạn đến mừng tôi
Xin mừng một cuộc vào đời hôm nay.
Thu Canh Ngọ, 1990

TRẦN MẠNH HẢO

LỜI RU NGỌN LỬA

Bé bằng hạt thóc đâm chồi
Ru lên ngọn lửa cho người vẫy quanh
Nhờ tay đồng đội thức canh
Đốt bùng đồng lửa, rừng xanh thành nhà.

Những người lính thức đến già
Để ru ngọn lửa như là ru nhau
Mơ cho tròn, ngủ cho lâu
Vùi trong tro trấu lửa giàu nghìn năm.

Tay ôm súng trọn tuổi xuân
Tưởng đi hết núi, tưởng thăm hết rừng
Đến nay đêm lửa bập bùng
Đường đi mới được nửa chừng lời ru.

Những người ngã dưới đạn thù
Trước khi nhắm mắt còn thu lửa vào
Có người chưa ngắm hết sao
Đã thành ngọn lửa truyền bao nhiêu đời.

Đá nguyên thủy nát tay người

Máu và lửa kéo từ đôi tay mềm
Trở bàn tay đã ngày đêm
Người sinh ra lửa, lửa nên mặt người.

Tôi ngồi ngọn lửa cũng ngồi
Tôi nằm ngọn lửa tự vùi vào tro
Nuôi bằng vài nhánh củi khô
Gọi tên ngọn lửa thay cho mặt trời.

Bao nhiêu đồng đội của tôi
Đang ôm khẩu súng như người ôm con
Mà nuôi đóm lửa cho tròn
Mà ru ngọn lửa để còn thức đêm.

1979

TRÁI TIM MẮC CẠN

Dòng đời – con nước vèo qua
Trái tim mắc cạn trong tà áo bay
Còn con một sợi lông mày
Mà đem cột trái đất này vào anh.

TRẦN NGỌC THỤ

NHỚ NGUYỄN BÌNH

Thơ suông rượi nhạt cơm nghèo
Lên đê với trẻ thả diều hát chơi
Diều lên như trăng lưng trời
Dây diều không đứt nhưng người bỏ đi.

Kê từ bữa ấy chia ly
Tôi buồn như gái thâm khuê thất tình
Lang thang quan tái kinh thành
Cầm thơ mà cứ ngỡ mình chiêm bao.

Ô kìa ! Người đấy hay sao ?
Nghiêng đầu nhả khói thuốc缭绕 lơ mơ.

1990

TRẦN NHẬT LAM

QUA VÙNG QUAN HỌ

Người ơi, mở bãi san đồi
Cánh cò mới sải cho trời rộng thêm
Mùa xuân đất thở mầm lên
Tôi nâng ngọn sáo tặng em sớm này
Lúc cao lúc lả cánh bay
Véo von lòng trúc mà say lòng người.
Áo ai bền sắc non tươi
Phải bao chiu chắt trong đời mới thanh ?
Bãi kia mía ngọt dâu lành
Phải bao máu thấm mới thành đất thơm ?
Bên sao lại gọi bên Thương
Non sao non Cội em thường ngóng theo ?
Lăn hoài hòn đá chẳng rêu
Câu ca hát mãi trong veo giếng làng
Như câu ngọc đáp cầu vàng
Như trời với nước dịu dàng nhìn nhau
Như đèn hiệu hết đêm thâu
Như em biếc giải sông Cầu đợi anh...

TRẦN NHUẬN MINH

TÌNH CỜ GẶP NGƯỜI QUEN TRÊN TÀU TỐC HÀNH XÊVAXTÔPÔN-MATXCÔVA

Thế nào lại gặp ở đây
Nhác trông em có vẻ gầy hơn xưa
Phải chăng khi nắng, khi mưa
Tiết trời nước bạn không ưa chi mình
Em cười nhợt hết màu xinh
Thấy em bối rối, thực tình cũng thương.
Nỗi gì chẳng quản gió sương
Việc gì thân gái dặm trường thế em ?
Ngày đi Mat, đêm về Len *
Mặt em thì đại, mặt tiền lại khôn

Ích chi vui đôi lấy buồn
Buôn gì cũng phải biết buồn, mới lời.
Quanh co trò chuyện một hồi
Thì ra em đã là người lưu vong
Chôn con, bỏ việc, không chồng
Dây đời ai cởi những vòng ấy ra
Một mai anh trở lại nhà
Anh thưa với bố mẹ già làm sao ?
Thương con như ngân dầu hao
Đèn khuya biết tắt lúc nào mà hay...

Anh nhìn loáng thoáng hàng cây
Đông xa, xanh mảnh trắng gầy treo nghiêng
Bâng quơ một tiếng chim đêm
Mà lưu bao nỗi niềm riêng ngang trời...

Matxcova, 5.1990

.....
* *tiếng gọi tắt Matxcova & Leningrat*

TRẦN NINH HỒ

ĐI VỚI HEO MAY

Bây giờ ngoài ấy lạnh mưa
Đây heo may mấy cho vừa nhớ thương

Cho tê tái mọi nẻo đường
Cho phương nắng cũng gió sương quê nhà

Cho người ta nhớ, nhớ ta
Như người nhớ mảnh đời xa của người.

1991

TRẦN TÂM

VỚI EM

Mẹ hai một tuổi qua đời
Em còn ẵm ngửa đất trời trống trơ

Nhà phen liếp, mái rạ thưa
Sau lưng nước lớn lũ mưa tới rồi.

Đất nghèo nuôi trẻ mồ côi
Khoai lang héo cả mặt người tháng ba
Bao giờ giáp vụ đi qua
Mồ hôi thành hạt phù sa mát đồng.

Nhà nông giữ nếp nhà nông
Nắng mưa cày cuốc còn trông nhiều bề
Chôi cùn khua ruộng chân tre
Ngoài sông vớt lá trong đê bẫm bèo.

Em như cây lúa quê nghèo
Đã xanh dọc những sớm chiều thương nhau
Lời ca không chịu bạc đầu
Cứ trong vắn vắt như màu sông xa...

Mỗi năm mỗi tuổi mỗi già
Ru con em hát để mà thương tôi
Tôi làm thơ tặng mọi người
Rồi về lam lũ một đời cùng em.

TRẦN THỊ TUỆ MAI

NỬA VỜI

Nắng đi cây ngủ đôi bờ
Giếng ru lau lách dòng xưa chợt buồn
Anh từ đó vẫn cô đơn
Tôi từ đó bến đá buồn tịch liêu
Nước dâng một sớm một chiều
Trăm con suối ngọt ngào reo hát về
Anh từ đó vẫn đam mê
Tôi từ đó cánh buồm che ấm nồng
Bãi dài chạy miết triền sông
Gió hôn tóc cỏ ấm lòng thân xanh
Anh từ đó vẫn phiêu linh
Tôi từ đó những khúc quanh ngõ ngang

Tay mềm xoa mặt trường giang
Yêu non nước ngọt yêu hàng rong tơ
Nắng đi cây ngủ đôi bờ
Sương loang dòng nhạt... sầu xưa bập bênh.
1969

TRINH ĐƯỜNG

CỎ BỎ ĐÈ

Đạo chơi trên đê La Thành
Mới nhìn ngỡ thấy cỏ xanh lần đầu
Cỏ non màu áo cô dâu
Cỏ xanh giọng lý bên cầu giao duyên
Tàn ngần chẳng dám bước lên
Dưới chân e ngọn cỏ mềm kêu đau.

Xanh rờn Lũng Cú Cà Mâu
Xuân này cỏ cũng một màu thế chẳng ?
Cỏ này cỏ ngựa Ông ăn
Âm thâm giảng bầy trói chân quân thù
Cỏ này chặn lũ mùa thu
Cho ai đưa bông cây đu hội làng.
Kể từ đất nước Văn Lang
Phải màu cỏ ấy xanh sang các đời.

Cỏ xanh qua mấy lở bồi
Qua bao giông bão, mấy hồi trầm luân
Vua quan lần lượt chết dần
Còn nguyên một sắc cỏ xuân Bồ Đề.
Ráng chiều nghiêng xuống mặt đê
Sông Hồng loáng ánh gươm thề mới trao
Chiều nay vọng bóng chiều nào
Tiếng ai tiếng cỏ nôn nao gọi thắm
Phút giây gác chuyện thăng trầm
Ngả mình trên cỏ trầm ngâm nhìn trời.

TRÚC THÔNG

Gia tài của mẹ cha đây
Tôi đem trang trái đất này quê kia
Dòng sông từng hẹn tôi về
Qua cầu... để rót lời thề với em.

Mẹ chờ bạc tóc đêm đêm
Cha thương chúc rượu đến mềm con ho
Em qua sâu sắc bao giờ
Để chân lợc nhắc chiều thừa mái đầu.

Có gì đâu – rất thẳm sâu
Nói ra cứ sợ làm đau đến nguồn
Tôi bên gàn của bờ thương
Ầu ơ... ngòi đổ nổi buồn bờ xa.
1991

TRƯỜNG THỊ KIM DUNG

RU MÌNH

Ngủ ngoan giấc mộng ngày đêm
Lưu đây đến cả tuổi tên linh hồn
Tháng năm chết đuối vui buồn
Đam mê nào rõ ngọn nguồn tình yêu.
Ngủ ngoan khăn áo hội Chèo
Câu ca từng buộc phận nghèo đa duyên
À ơi... bóng lá con thuyền
Ngôi sao đã chở lời nguyện quá giang.
Ngủ ngoan cát bụi trần gian
Dịu dàng ai kết hoa tang cho mình.

TRƯỜNG THIẾU HUYỀN

KHÔNG ĐỀ

Mãi đi về phía mặt trời
Bằng quên cái bóng rời bờ sau ta.

Đời thì rộng , mơ thì xa

Không ta mướp vẫn nở hoa đúng mùa.
Mắt ai rớt xuống sân chùa
Ngẩn ngơ chú tiêu phải bùa heo may...
1991

TÚ XƯƠNG

SÔNG LẤP

Sông kia giờ đã nên đồng
Chỗ làm nhà cửa, chỗ trồng ngô khoai
Vẳng nghe tiếng ếch bên tai
Giật mình cứ tưởng tiếng ai gọi ò.

ÁO BÔNG CHE BẠN

Ai ơi, còn nhớ ai không ?
Đêm mưa một mảnh áo bông che đầu
Rạng ngày, ai biết ai đâu
Áo bông ai ướt, khăn đầu ai khô ?
Người đi Tam Đảo, Ngũ Hồ
Kẻ về khóc trúc Thương Ngô một mình
Non non, nước nước, tình tình
Vì ai thơ thẩn cho mình ngẩn ngơ.

TỪ HUY

HÌNH NHƯ LÀ... HÌNH NHƯ

Nay ta bỏ phố về rừng
Trồng cây vô úy nở từng hoa khô
Sáng lên thiên định lưng đồi
Chiều ra suối mát đứng ngòi thảo nhiên
Nghe bao nhiêu nỗi niềm riêng
Ngát kinh bát nhã xuôi thuyền hạc bơi...

Về đây tình dưỡng nghỉ ngơi
Đôi khi cũng thấy nhớ người thuở xưa

Hình như ở đó trời mưa
Ở đây trời nắng cho vừa hắt hiu
Hình như có những buổi chiều
Lơ thơ lẩn thẩn cho rêu xanh trời
Hình như có những mảnh đời
Đã trôi nổi giữa sóng người vô luân
Hình như cát đá trụi trần
Chẳng bao giờ thấu nhọc nhằn trong ta
Hình như ta nhớ chẳng ra
Cõi vô minh đã mặng mà làm sao
Hình như những đĩa dầu hao
Nên không còn sáng những thao thức dài
Và hình như chiếc quan tài
Sơn màu sặc sỡ che ngoài nỗi đau.

Ta là một khách mây râu
Đứng đi lạng chạng dưới bầu trời xanh
Đôi khi nghĩ lại đời mình
Thấy hình như thể là hình như thôi.

TƯỜNG LINH

NGHÌN NƯỚC MÁT SAU

Em làm hỏng một bài thơ
Đò ngang gác mái bên bờ sông mưa
Tiếng gà lay vắng thôn trưa
Nhớ xao mặt sóng, buồn đưa vào hồn
Sông quanh bèo giạt qua cồn
Lạnh trùn quán bên, mưa dòn bãi xa.

Em làm hỏng một bài ca
Liều hồ xưa úa theo tà áo xưa
Một cung nuôi mãi âm thừa
Trái ngang tiết điệu lại vừa bốn cung !
Đàn buông một tiếng tơ chùng
Xón xang tiếng nấc cả vùng biển đau !

Ta làm hỏng một đời nhau
Rêu phong nét đá dầu dầu trắng soi...

VĂN LÊ

NGƯỜI DUNG

Về đồng bằng tôi gặp em
Người dung nước lã ở trên đời này
Tôi là người lính qua đây
Tấm thân phiêu bạt chân mây cuối trời.

Gặp người dung ấy nuôi tôi
Những năm lửa bỏng của thời chiến tranh
Bao đêm người thức thâu canh
Cho tôi trọn giấc ngủ lành... Bao đêm...
Khom lưng, người chịu thấp hèn
Cho tôi ngừng mặt bước trên đời này.

Người dung ấy ngả vườn cây
Cho tôi một chiếc hàm dày che thân
Ra tù vào tội bao lần
Cuộc đời dang dở trăm phần vì tôi

Chiến tranh đã kết thúc rồi
Bây giờ tôi mới tìm người dung đây
Ra vườn chỉ gặp gốc cây
Vào nhà lại nhớ nhưng ngày xưa thôi
Người dung ấy đã đi rồi
Ở đâu em, giữa đất trời mênh mông
Để cho tôi phải nặng lòng
Cho tôi dằn vặt nhớ nhung suốt đời.

Những người dung nước lã ơi !
Ở đâu dù tận đầu trời chân mây
Sống trong một thế gian này
Vì nhau chia sẻ những ngày đói no
Tôi còn sống được đến giờ
Là nhờ ơn nghĩa chính từ : Người Dung.

VÕ THANH AN

GỬI SAO THẦN NÔNG

Ông là thần của nhà nông
Sao quanh quần tận sông Ngân Hà
Nghìn sao sáng, vạn sao sa
Mà ông để đất đồng ta bạc màu.

Tay ông đâu, chân ông đâu
Chuyện ở trong đầu đang nghĩ về ai
Kìa địch hoạ, lại thiên tai
Bấp ngô teo lép, củ khoai lẹm hà.

Muôn ngàn lớp trẻ đã qua
Đêm đêm lẫn giữa thiên hà tìm ông
Hát về ông, kể về ông
Sao không trông xuống ruộng đồng mà coi.

Mặt bán đất, lưng bán trời
Hai sương một nắng là đời nhà nông
Sang, hèn hạt gạo ăn cùng
Người trông lúa chịu đói lòng được sao.

Thà như Bắc Đẩu Nam Tào
Chuyên ngồi tính sổ tôi nào trách ông
Ông không cuốc, cũng chẳng trông
Cơ chừng ông đã quên bông lúa vàng.

Ông như một kẻ quá giang
Theo sau con vịt lang thang Ngân Hà
Bao đêm tôi nghĩ không ra
Cớ chi ông được gọi là Thần Nông.

VÕ VĂN TRỰC

ĐÊM CUỐI THU

Tiếng mèo kêu xé ngang đêm
Vàng thu lá động trước thềm gọi đông.

Chuyện đời bao nỗi đục trong
Câu thơ cháy đến tận cùng buồn vui.

Mảnh trăng rụng xuống bên trời
Mùa thu đã chết tuyệt vời trong ta.

VŨ CAO

CHUYỆN DÂN GIAN

Giữa trưa trời đổ mưa rào
Không quen bỗng gặp cũng vào trú mưa
Bập bùng gió đập phen thưa
Mái nghiêng lại dột không chừa áo em
Nhẹ nhàng tôi nép sang bên
Nhuộm nơi khuất gió cuối thềm cho nhau
Em cười : mưa vậy mà lâu
Anh xem, lại một chuyến tàu nữa qua !
Nhưng rồi mây tản đi xa
Và mưa bỗng tạnh, nắng nhòa bóng cây,
Tôi chìa tay để bắt tay
Hỏi thăm nơi ở mai này lại chơi.
Thế rồi người ấy yêu tôi
Tôi yêu người ấy thành đôi vợ chồng
Cái duyên nghĩ cũng lạ lùng
Trú mưa một lát, cảm thông một đời.
Đến nay người ấy vẫn cười :
Giá như buổi ấy ông trời chẳng mưa !

VŨ DUY THÔNG

MÙA THU

Bông dung đàn sếu bay ngang

Thu về sao quá khẽ khàng hơi thu
Chuỗi cườm đứt mối trong mù
Tiếng ai gió thổi mơ hồ bãi xa
Con ve khô vỏ vườn già
Đầm sen găng nở nụ hoa cuối cùng.

Thu về vội nỗi nhớ mong
Trời cao rộng chẳng đợi trông cánh diều
Con đường đến với người yêu
Giật mình chợt thấy quá nhiều ngã ba.

Tôi không buồn nữa đâu mà
Trước điều chẳng thể đường xa đèo bòng.
Trước điều đâu có cũng không
Trước điều chẳng thể chờ mong một đời
Trước điều như chiếc cốc rơi
Nhặt vun sẽ đụt tay người nhặt vun.

*

Mai sau trên những bãi cồn
Đừng tìm tôi dưới cỏ non xanh dày
Bởi tôi đã có phút giây
Từng theo bầy sếu soãi bay trong mù.

1982

VŨ HOÀNG CHƯƠNG

TÁI NGỘ

Xa xôi lòng những ước ao
Trăng ai rèm gấm, hoa nào vườn xuân
Người xưa này vẫn cố nhân
Mà thôi thôi đã phong trần cả hai
Vắng tanh đời gái, lòng trai
Điêu hiu gió ngọt đêm dài khóc nhau
Cười cho cho vỡ thương đau
Giấc chiêm bao gối chung đầu mà say
Ba năm vị đắng mùi cay
Long đong thân thể cầm tay nghẹn ngào

Nước cò thua, giận mình sao
Khói lên cuồng tuý, nhạc vào hàm ca
Nhìn nhau ta lại là ta
Nổi nênh hồn mộng phong ba chiếu nằm
Thôi thì thôi nhé tri âm
Lỡ thanh xuân ấy còn tâm sự này
Gặp nhau ta vẫn còn say
Đòi thêm gì ở chua cay thể tình ?

*(theo trí nhớ của nhà thơ Thơ Rèn & nhà báo
Trần Minh Tâm)*

VŨ QUÀN PHƯƠNG

ĐỌC XUÂN DIỆU

Con sông ấy có bến thuyền
Câu thơ ấy có một miền xót xa

Thơ tình tặng khắp người ta
Hại thay... trắng một vòng hoa trên mô.

Chân đi trăm núi nghìn hồ
Gửi hương cho gió bao giờ mới xong

Chữ trên mặt giấy phập phồng
Trái tim im lặng dưới vòng cỏ may.

Phấn thông núi Ngự còn bay
Bạc hà đường Láng đang say vị hè

Câu thơ vừa chạm tiếng ve
Nửa chừng nét bút đã nghe lạnh trời

Sống trong vui khổ cõi người
Anh như trái lựu, nụ cười thế a ? *

Huyền hồ bóng dáng thịt da
Uống xong lại khát là ta với đời.

Thân về đất mẹ yên rồi
Hồn còn thẳng thốt với người trần gian.

.....
* ý thơ Xuân Diệu

VŨ TÚ NAM

MẮC NỢ

Ta còn mắc nợ với người
Người thương ở tận phương trời thăm xa
Ta còn mắc nợ với ta
Bao lần hẹn ước hoá ra lỗi thề !
Nợ con đường vẫn đi về
Sớm hôm thuở ấy mãi mê bước dồn
Nợ ban mai với hoàng hôn
Thời gian đè nặng tâm hồn quạnh hiu
Như con dơi lạc mỗi chiều
Anh bay vào khoảng sáo diều nhẹ ru
Nợ trưa hè với sớm thu
Làm sao có thể đền bù được đây ?
Con sông vui đó lại đây
Trời xanh đủ rộng cho mây trốn tìm
Nợ trời nợ đất nợ em
Anh còn mang nợ tới nghìn năm sau.
8.7.1988

VŨ XUÂN HOÁT

CẢM GIÁC

Cửa chiều mở rộng hướng đông
Nghe mùa hè lạnh, phòng không nổi gì
Cái vành tang trắng. Hàng mi
Mới vừa chớp xuống người đi cõi nào ?

Trăm năm dứt mệnh má đào
Có còn hơi giắc chiêm bao sập trời
Tài hoa cùng một mảnh đời
Trong cơn gió hoảng – em ngồi biệt tăm.

Nhà như hoang mạc tối rằm
Khói hương quấn đại mấy tầm đất sâu
Biết làm sao, hiểu vì đâu
Hồn thiêng vọng tiếng nguyện cầu – em tôi !
Đáng là giọt nước mắt thôi
Mỗi hoàng hôn lặng trên môi bây giờ
Bật oà tiếng khóc con thơ
Bơ vơ chạt phở... bay mờ bóng xanh !
1993

VƯƠNG TRỌNG

BÊN MỘ CỤ NGUYỄN DU

Tưởng rằng phận bạc Đạm Tiên
Ngờ đâu cụ Nguyễn Tiên Điền nằm đây
Ngẩng trời cao, cúi đất dày
Cấn môi tay nắm bàn tay của mình
Một vùng còn bãi trống trên
Cụ cùng thập loại chúng sinh nằm kê.

Hút tâm chẳng cánh hoa lê
Bạch đàn đôi ngọn gió về ni non
Xạc xào lá cỏ héo hon
Bàn chân cát bụi, lồi mòn nhỏ nhoi
Lặng im bên nấm mộ rồi
Chưa tin mình đã đến nơi mình tìm.

Không cánh để gọi tiếng chim
Không hoa cho bướm mang thêm nắng trời
Không vàng cỏ ấm tay người
Nén hương tảo một cắm rồi lại xiêu
Thanh minh trong những câu Kiều
Rung rung con đợc với chiều Nghi Xuân.

Cúi đầu tưởng nhớ vĩ nhân
Phong trần còn để phong trần cho ai
Bao giờ cây súng rời vai
Nung vôi, chở đá tượng đài xây lên
Trái tim lớn giữa thiên nhiên
Tình thương nổi nhịp suốt nghìn năm xa...

XUÂN DIỆU

CHIỀU

Hôm nay, trời nhẹ lên cao,
Tôi buồn không hiểu vì sao tôi buồn...
Lá hồng rơi lặng ngõ thôn
Sương trinh rơi kín tự nguồn yêu thương
Phát phơ hồn vữa bông hương
Trong hơi phiêu lạc còn vương máu hồng.
Nghe chùng gió nớ qua sông
E bên lau lách thuyền không vắng bờ
Không gian như có dây tơ
Bước đi sẽ đứt, động hồ sẽ tiêu
Êm êm chiều ngẩn ngơ chiều
Lòng không sao cả, hiu hiu khẽ buồn...

MƯA

Lâm râm mưa chuyện trên cành
Thì thầm lá nói trong mảnh nước xe
Phòng anh nghe tiếng mưa đi
Em xa – chẳng hiểu làm chi giờ này.

Khí đêm man mác qua tay
Có mưa thưa nhẹ đêm ngáy vị hè
Ve im, lặng vắng tứ bề
Em xa – mưa có bay về chốn em ?

Hơn là nhẩn cá gửi chim
Nhờ mưa đưa bức chăn êm tới người.
Thôi em nghỉ việc, khuya rồi

Chăn mưa em đắp cùng trời – với anh.
5.1961

TRĂNG KHUYA TRÊN HẮC HẢI

Trăng trên Hắc Hải rạng ngà
Biển như hồ rộng bao la mới kỳ
Ngút ngàn sóng gợn li ti
Sao con đôi châm nghĩ chi trên trời.

Khuya không ngủ được, ra ngồi
Tựa bao lan, ngắm trùng khơi một mình.
Nếu như không có ân tình
Thì anh lạnh đến ghê mình, em ơi.

Nhưng hồn anh sáng, anh vui,
Anh nghe đây đó cuộc đời gần quanh.
Có em : âm cả xa xanh
Sóng bên chân khẽ cùng anh chuyện trò.

Nếu anh tả biển bây giờ
Thì trăng kia cũng đợi chờ tả trăng
Tả đêm, tả các sao băng
Tả anh thương nhòa lòng giếng vạn trùng...

Xôsi. 6.10.87

YẾN LAN

NHỚ LÀNG

Mưa đưa thương nhớ về làng
Mưa làm xa... những dặm đàng bên sông
Chiều nay mở cửa ra trông
Thấy làng đâu, chỉ thấy lòng mà thôi.

Mưa ơi thương nhớ bời bời
Bời bời thương nhớ mưa rơi khuất làng.

Quê tôi nắng mới võ vàng
Dừa cao lênh khênh, cành xoan ngoằn ngoèo

Con đàng thì hút cheo leo
Mình đi chỉ bóng mình theo với mình

Làng tôi gió nhỏ thên thên
Mưa thưa nhè nhẹ trắng lên dịu dàng
Làng tôi khôn nói hết làng
Có người cứ mỗi chiều vàng nhớ tôi.
1939



ghi chú: bản đánh máy của nhà thơ Hà Nguyên Dũng